75 років Служби Народові

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. в Ню Йорку: — BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV Ч. 116. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 20-го ЧЕРВНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 20, 1968 No. 116. VOL. LXXV

УРОЧИСТОСТІ ПРИВІТАННЯ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КАРДИНАЛА ЙОСИФА В ТОРОНТІ

— КОРОТКІ ВІСТІ —

ВЕНЕСУЕЛЬСЬКИЙ МІНІСТЕР ОБОРОНИ Рамон Фльоренсіо Гомез повідомив, що совєтський буксирний корабель „Громовой" плив по венесуельських територіяльних водах, і тому єдиний підводний човен Венесуелі затримав його та привів до порту Пуерто Кабелльо. СССР протестує проти цього. Протест вислано з амбасади СССР у Вашингтоні. Президент Венесуелі Леоні дістав звіт в цій справі від слідчої комісії фльоти і має вирішити, що зробити з совєтським кораблем, який незаконно плаває по венесуельських водах. Представник СССР заявив, що „Громовой" помилково дістався на венесуельські води. Він перепросив за це уряд Венесуелі. 18-го червня „Громовой" відплив до Панами.

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ АЙЗЕНГАВЕР видужує з серцевої атаки, на яку він був занедужав вночі з суботи на неділю, минулого тижня. Айзенгавер занедужав, коли проходжувався в шпиталі. Спочатку болі були дуже сильні, але він не втратив був притомности. Електрокардіограм, студіювання крови пацієнта та інші обсервації свідчать про те, що це була серцева атака, і то більша. На щастя немає жодного паралічу. Найнебезпечніші перші дні після атаки. Пацієнт добре реагує на ліки. Він мав вже 4 попередні серцеві атаки та ще інші недуги. Пацієнт має 77 років. Лікарі не знають, коли пацієнт зможе залишити шпиталь Волтера Ріда. Якби не нова атака, то він мав вийти зі шпиталю цього тижня.

ПРОФЕСОР ЕКОНОМІСТ УНІВЕРСИТЕТУ в Ст. Луїсі, Мізурі, Моррей Вайденбавм, зізнаючи в Сенатській Протитрестовій Комісії, твердив, що контрактори від оборонних замовлень мають більші прибутки як від приватних фірм. Він сказав, що оборонні контрактори заключують оборонні договори за нижчі суми, як за приватні замовлення, але в дійсності вони мають більші прибутки від військових замовлень, бо при їх продукції користуються урядовим влаштуванням. Професор Вайденбавм пропонує більшу конкуренцію при робленні контрактів на оборону. Деякі оборонні контрактори мають 20-відсоткові прибутки від оборонних замовлень, але є й такі, які мають втрати.

БРИТІЙСЬКА ПАЛАТА ЛОРДІВ ВІДКИНУЛА 193 голосами проти 184 рішення уряду проголосити повну торговельну бльокаду проти Родезії, згідно з рішенням Об'єднаних Націй. Попереднього дня нижча палата британського парляменту, палата громад, затвердила була те рішення уряду 319 голосами проти 246. Те голосування в переповненій палаті лордів погрожує конституційною кризою в Британії. Більшість в палаті лордів голосували проти урядового внеску в гнівній реакції на погрозу британського міністра скарбу Рой Дженкінса, що уряд позбавить палату лордів її прав.

ДИПЛОМАТИ СОВЄТСЬКОГО БЛЬОКУ ВИЙШЛИ з залі під час прийняття в Пейпінгу у честь президента Танзанії Джуліюса Ньєрере, коли комуно - китайський прем'єр Чу Ен-лай назвав ЗСА і СССР державами „атомового колоніялізму". З залі вийшли голови дипломатичних представництв в Комуністичному Китаї — Совєтського Союзу, Польщі, Східньої Німеччини, Мадярщини, Болгарії, Чехословаччини і Монголії.

ФРАНЦУЗЬКІ КОМУНІСТИ ЗАПЕВНЯЮТЬ, що вони — великі патріоти і їх кандидати виступають на передвиборчих вічах з трикольоровими прапорцями. Де-ґоллісти ведуть передвиборчу кампанію, показуючи всюди фільм з недавніх заворушень у Парижі: вид барикадів, червоних і чорних прапорів та роз'юшених студентів прихолює голоси виборців кандидатам де Ґолля. Але палку виборчу кампанію ведуть також центрові і ліві не-комуністичні кандидати. Вибори відбудуться 23 і 30 ц.р. Ідеться про вибір 487 членів французького парляменту.

МІЖ ДВОМА ЧАСТИНАМИ ПОДІЛЕНОГО В'ЄТНАМУ БАЧИЛИ американські літаки та перехопили радарні споруди — багато гелікоптерів совєтського виробу. Це вперше північно - в'єтнамські комуністи почали користуватися гелікоптерами. — На Передмісті Сайґону 120 вояків В'єтконґу склали зброю і піддалися.

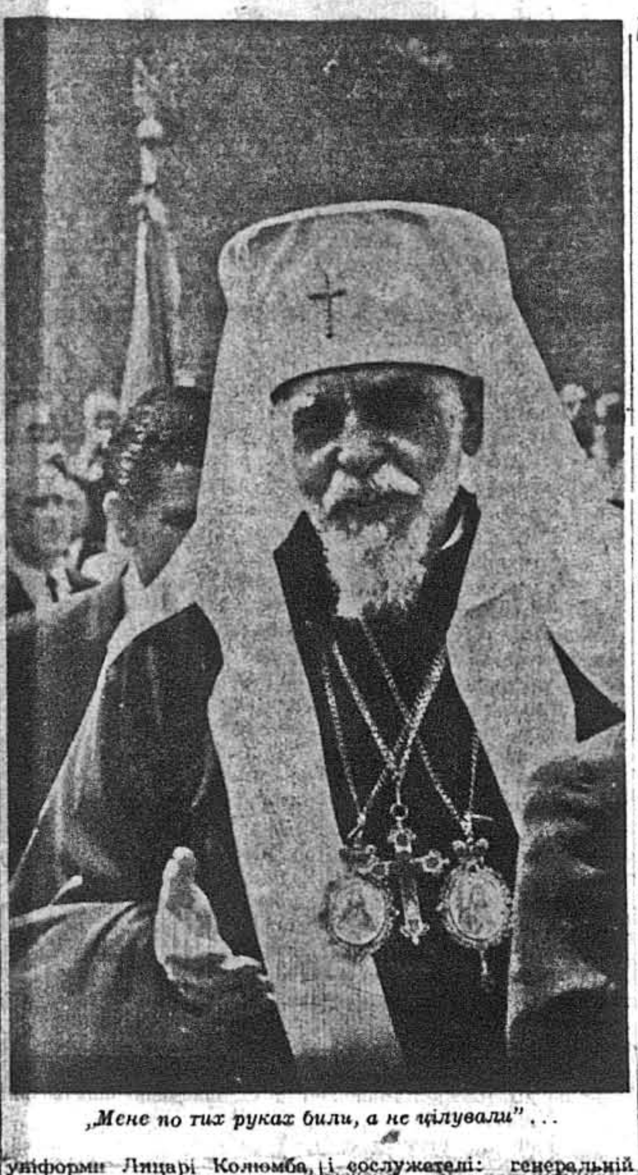
„ВОЗВЕСЕЛІМСЯ НИНІ"

Торонто. — „Перейняті недолею вигнані з Рідного Краю люди нераз забувають про Божі заповіти. Вони, пройняті своїм горем, думають про нинішній день і не завжди приготовляються до завтрішнього, кращого. Але Святе Письмо пригадує: Возвеселімся нині! . ." — говорив Архипастир Української Католицької Церкви, її Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий під час проповіді на закінчення соборної архиєрейської Святої Літургії, яку він відправив на величезній, вкритій масами народу площі Вистави в Торонті в неділю, 16-го червня. І про це біблійне „Возвеселімся нині" говорило того дня все: тисячі й тисячі народу — поліція початково оцінювала цю масу на 60 до 80 тисяч, а місцеві англомовні ґазети подали на 40 до 50 тисяч — усміхнені і радісні обличчя цих людей, незрівняний український церковний обряд, чудові українські співи і українські одяги на дівчатах і жінках, навіть замурзані лиця напевно рано чистенько помитих і зодягнених у вишивані сороченята двох чотиролітніх козаків, що вихопились з-під опіки своєї матері та намагались піднести важку перегороду, що замикала вступ на площу для постою авт. Також і природа співпрацювала та зі свого боку причинилася до „Возвеселімся нині", як ранішній дощик припинився і з-поза хмар почало спочатку виглядати й опісля таки добре припікати гаряче весняне сонце. Але найбільшою причиною того „Возвеселімся нині" була могутня і лагідна постать цього леґендарного українського Архипастиря, яким своїм ісповідництвом, своєю витривалістю та своїм мучеництвом подолав справжні „врата адові" безбожницької імперії.

В очікуванні Великого

Соборна Архиєрейська Служба Божа була заповіджена на год. 11-ту перед полуднем, але уже, мабуть, від самого рана на величезну площу Вистави невпинним струмиком плили люди: автобусами з далеких сторін, автомобілями з ближчих та таксівками чи й пішки ті, що мешкають у місті чи приїхали літаками й іншими засобами публічної комунікації. Площа поступово заповнювалася морем голів а впорядники „падали з ніг", щоб кожному дати найкраще місце, щоб безлічі прерізних делеґатів та репрезентантів причіпити стяжку з портретом Архипастиря. Різні кольори стрічок — сині, зелені, червоні — мали своє значення і призначення на відповідне місце. А на переді площі, під могутнім архітектурним склепінням усе було приготоване для великої містерії Безкровної Жертви нашого Спасителя: посередині вкритий обрусами великий стіл, що мав правити за престіл, побіч менший столик з Найсвятішими Дарами, за престолом та по боках відповідні підвищення і на найвищому з них дубовий трон для Первоієрарха. Голосники на площі ввесь час подавали відповідні інструкції, аж вкінці подано найголовнішу: Первоієрарх в почоті Владик і священиків вступає на площу. Захвилювалось людське море, десятки тисяч голів звернулись в той бік, звідки мав надійти Довгожданий. Впорядники не мали труду, щоб серед тієї багатотисячної маси прочистити стежку для процесії: сьогодні великий і радісний день і всі були подивугідно послушні і покірні. А на другому кінці площі напроти престолу показалися перші хоругви і прапори, за ними сестри і монахи, дальше священики і за ними між митрополитами й єпископами ступала у високій мітрі на голові, із жезлом, зодягнена у відомі цій масі тільки із фотознімок білі архиєрейські ризи з хрестиками постать Верховного Архиєрея. Здовж шпаліру простягались руки, щоб бодай діткнутись архиєрейських шат, а Верховний Архипастир ступав повільно з цілим походом, і лагідною, ледви помітною усмішкою на устах, благословлячи руками приявних, що ут могли оправдано вважатись за репрезентантів усього великого українського народу.

Процесія підходила до престолу, по боках на площі перед престолом уставились прапороносці з прапорами, перед ними два ряди зодягнених у свої парадні

„Мене по тих руках били, а не цілували" . . .

уніформи Лицарі Колюмба, самі канадійські українці, і вкінці на підвищення до престолу вийшли та уставились головні діячі цієї Великої Містерії, що її залишив своєму людові Христос Спаситель: Святої Літургії. Посередині зайняв місце Верховний Архиєпископ, по його боках митрополити Максим Германюк і Амврозій Сенишин, і дальше біля них усі українські католицькі Владики північноамериканського континенту. Преосвященніші: Ніл Саварин, Ізидор Борецький, Андрей Роборецький, Йосиф Шмондюк, Ярослав Ґабро, екзарх для словаків Преосв. Михайло Руснак і екзарх питсбурської дієцезії для карпатських русинів Преосв. Стефан Коціско. За ними на підвищеннях зайняли місця латинські Владики з торонтонським архиєпископом ВПреосв. Пококом на чолі, а дальше монсіньйори, прелати, і співслужителі: генеральний вікарій торонтонської єпархії о. В. Філевич, о. проф. д-р Б. Липський, о. ред. Петро Хомин, секретар Верховного Архиєпископа і майстер церемоній о. монс. Марусин, о. д-р М. Комар, о. Ю. Габрусевич, о. Я. Чиж, протодиякон о. Р. Набережний і о. Я. Гайманович, диякони о. Б. Остапович, о. М. Батуринський, о. д-р М. Стасів та о. Ісус Гомез, еспанець з роду, капеляни о. д-р Роман Даниляк, канцлер, о. І. Сиротинський та о. М. Берко, секретар Преосв. Ізидора і другий церемонімайстер.

Божественна Літургія

В історії записано, що св. Володимир Великий, бажаючи охрестити Україну, вислав послів до багатьох християнських країн і опісля, вислухавши їх звітів, прийняв східній, грецький обряд, бо він йому найбільше подо-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Перший золотий ключ Торонта — Верховному Архиєпископові Кардиналові Йосифові

Торонто, (І. К.). — В понеділок 17 червня ц. р. Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий складав офіційні відвідини міським і державно - провінційним властям, при чому ті відвідини відбувались з урочистим церемоніялом, передбаченим тільки для найдостойніших гостей.

Вже задовго перед год. 11 перед пол. поважний гурт видатних українських громадян і представників преси зібрався в прегарному новому палаці Міської ради. Посадник Торонта В. Денісон очікував Архиєрея, прибраний в офіційні відзнаки свого високого становища. Він дочіпив до них ще відзнаку з візерунком Верховного Архиєпископа та спеціяльну стрічку, видані з нагоди приїзду Архиєрея, та інформувався додатково в д-ра М. Кушпети, голови Єпархіяльної Ради українців католиків, про життя й терпіння на засланні та останні роки Його Блаженства у Римі, виявивши при цьому непогане знання українських справ. Офіційне привітання відбулося на найвищій плятформі палацу. У товаристві Верховного Архиєпископа прибули Преосв. Єпископ Ізидор Борецький, секретар Кардинала о. д-р монс. Марусин, о. ген. вікарій В. Філевич, о. д-р Б. Липський, о. ред. П. Хомин, секретар Єпископа Ізидора о. М. Берко і інші. Між світськими учасниками церемонії були голова НТШ Канади проф. Є. Вертипорох, голова місцевого Відділу Комітету Українців Канади д-р Осип Бойко і ін.

Після короткої промови посадника — Кардинал і всі вділ до його кабінету, в якому Верховний Архиєпископ підписався у книзі достойних гостей. Тоді посадник Денісон заявив, що оце перший раз він передає Достойному Гостеві новий золотий ключ до міста Торонта, причеплений до дерев'яної таблиці з відповідним пам'ятковим написом. З черги Верховний Архиєпископ передав посадникові Торонта від Папи Павла VI і від себе медалі на пам'ятку.

Після виходу з кабінету посадника — Архиєпископ цікаво розглядав низку образів дружини посадника. Оглядинами того нового палацу закінчились ті відвідини. Під час них можна було записати один малий цікавий епізод. Коли фотографи й кіновий оператор осліпили на хвилину Архиєрея яскравими світлами — він звернувся з болячою усмішкою до Торонтонського посадника і заявив по-англійськи: „Я досвідчив те саме у в'язниці..." Треба знати, що наш Архиєрий перевів 17 років на каторзі — ніколи не згадує про ті часи й не любить про них говорити...

Верховного Архиєпископа вшановують в парляменті

О год. 1-ій в понеділок 17 червня заїхала при офіційній ескорті моторкада перед величавий будинок парляменту й уряду провінції Онтеріо.

Під неприявність в Торонті прем'єра Джана П. Робартса — Верховного Архиєпископа прийняв з офіційними відвідинами віце - губернатор Ірл Ров. Після того Верховний Архиєпископ перейшов із своїм почотом на ґалерію парляменту, зарезервовану для почесних гостей. Коли він тільки засів посередині ґалерії — розпочалось засідання парляменту. На вступі провінційний міністер соціяльних справ Іван Яремко зголосив спікерові Фредові МекІнтош Кессові, що в парляменті знаходиться виїмковий Гість, духовий лідер канадійських українців і всіх українців у діяспорі сущих, Голова Української Католицької Церкви, колишній довголітній в'язень совєтських кацетів на далекій півночі, чудом врятований, Верховний Архиєпископ і Кардинал Йосиф Сліпий, який уперше прибув з Рому відвідати Канаду і її українських громадян. Міністер Яремко відчитав короткий барвистий життєпис Архиєрея та про-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Дальші звідомлення з урочистостей відвідин Верховного Архиєпископа і Кардинала Йосифа в Торонті, зокрема про Ювілейний бенкет у понеділок та авдієнції, читайте в черговому числі „Свободи".

ПІД ЧАС СОБОРНОЇ АРХИЄРЕЙСЬКОЇ СВЯТОЇ ЛІТУРГІЇ НА ВИСТАВОВІЙ ПЛОЩІ В ТОРОНТІ З УЧАСТЮ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КАРДИНАЛА ЙОСИФА, МИТРОПОЛИТІВ МАКСИМА ГЕРМАНЮКА І АМВРОЗІЯ СЕНИШИНА, ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ЄПИСКОПІВ КАНАДИ І ЗСА ТА ДЕСЯТОК ТИСЯЧ УКРАЇНЦІВ ОБИДВОХ КРАЇН.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Русскій патріотизм"

Негідна та людина, яка не любить свого народу, своєї Рідної Землі. Але негідна й та, в якої така природна любов вироджується у фашизм гітлерівського типу.

Цікава полеміка на тему патріотизму вже довгий час триває між двома московськими журналами. Журнал „Молодая Гвардия" провадить безоглядну пропаганду на користь російського націоналізму - шовінізму: все російське — найкраще, всі світові відкриття зробили росіяни, включно з тим, що примітивна балалайка — це нібито один із найкращих музичних інструментів світу. Журнал цей виходить у Москві. А за кілька вулиць від нього виходить інший журнал, під назвою „Юность", який стоїть більше на позиціях так званого комунізму, бодай не пропагує великодержавного російського шовінізму. „Юность" виступає за „інтернаціоналізм", хоч також, звичайно, „на русском языке". У ч. 2-му цієї московської „Юности" критик В. Воронов виступив із статтею „Заклиначі духів", у якій відверто скритикував „Молодую Гвардию" за пропагування великоросійського націонал - шовінізму.

Та доки „на вершинах", у столиці імперії сперечаються два совєтські журнали, в той же час в Україні й інших неросійських республіках любов до свого народу комуністична московська партія проголосила найбільшим і найважчим злочином. Боротися проти „будь-яких проявів націоналізму" закликають всі постанови, всі газети, радіо тощо. До проявів „українського націоналізму", здається, зарахували в Києві навіть тисячолітній Собор св. Софії, бо на „науковій конференції" в середині червня говорили про нього, як про... вияв „спільного духа трьох слов'янських народів"...

Великодержавний російський „імператор" під маркою „комунізму" різко виступає проти „китайського націоналізму", бо червоний Китай домагається від Москви давно відібраних у нього земель, проти любови не-російських народів до своїх країн, але сам обернув російський патріотизм у найгіршого типу людоненависницький шовінізм.

Стриножена економіка

„Купив я на зиму паливо. А як його перевезти? Всюди звертавсь, і скрізь одержував одну відповідь: „Вільних автомашин немає" — писав у „Радянській Україні" з 12 червня токар заводу в Кролівцях на Сумщині. — „Довелося вдаватись до самодіяльности. Зустрів на дорозі водія, заплатив і таким чином привіз торф додому. Так з року в рік... Навіть меблі з крамниці не так легко доставити додому"... — Коли б узяти київську пресу й передруковувати з неї подібні заяви, то щомісяця ми задруковували б кілька чисел „Свободи". Ще виразніше написав про „стан кишені" звичайного працівника в Україні один із жителів поблизу Львова, у листі в Канаду: „Повідомляєте, що дістали „Україну" й звиділи там красні наші Карпати. І я їх виджу тільки на рисунку, бо нема за що поїхати та самому поглянути на ту красу". Досить нагадати, що пересічний заробіток робітника на фабриці становить 70-80 рублів на місяць, а пересічні шкіряні черевики коштують 40 рублів, щоб чітко уяснити, в яких обставинах живе сучасна трудова Україна. З нагоди 50-ліття „жовтневої революції" в минулому році, в СССР піднесено мінімальну заробітну платню до... 60 рублів на місяць!

Очевидно, Москва не шкодує народних грошей на озброєння В'єтконгу, на озброєння арабських країн, на задобрювання Альжиру або на підпільну комуністичну пропаганду в західних країнах, включно з Америкою. Але ті щорічно викидані мільярди все таки не заважили б аж так на економічному стані населення Совєтського Союзу, щоб воно прохало допомоги від „українських буржуазних націоналістів" з-за кордону... Основна причина такого жалюгідного стану в „країні перемігшого соціялізму" полягає в самій совєтській системі, яка є нічим іншим, як найгіршої форми державним капіталізмом. Цей державний капіталізм має на все монополь, не дозволяє розвивати власну ініціятиву, ліквідує конкуренцію, зв'язує по руках і ногах кожний творчий економічний задум. Вся велетенська імперська машина працює на те, щоб контролювати — і в економічному розумінні — людську творчість. Що Москва сіє, те й жнуть поневолені народи.

Мих. Килимник

ГРІЗНЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ БРАЗИЛІЙСЬКОМУ УРЯДОВІ

Куритиба. — Кілька років тому мільйонова протикомуністична демонстрація в Сан Павло фактично перерішила дальше існування уряду Жвона Гуларта, який почав заводити у Бразилії комунізм. Після тієї демонстрації вже легко було військовикам провести безкровну революцію і поставити на чолі країни маршала Кастело Бранко. Військовики відчули, що народ, зокрема робітництво — проти комунізму.

Новий режим легко опанував неозору Бразилію. Та не встиг він гаразд осістися, як почалися в правлячій верхівці чвари. Спочатку відламувались від наставленого революцією уряду цивільні особи, а далі пішли й деякі впливові військовики, що вирішально спричинились до перемоги революції. Особливо вразив населення розрив між урядом і колишнім губернатором естада Ґуанабара, Карлосом Ласердою.

Карлос Ласерда накреслив велику програму реформ і визначив шляхи для досягнення цього. Він слушно вказував, що збройно розгромити комунізм — це ще не все, потрібно його доконати в економіці, в культурі й освіті, в охороні здоров'я.

І от у травні цього року в найбільшому індустріяльному центрі Південної Америки, Сан Павло, відбулася демонстрація, цього разу ніби традиційна, святкова, з нагоди Дня Праці. Губернатор естада Абреу Содре з офіційним супроводом навіть вийшов привітати демонстрантів з урядової трибуни. Та тільки промовив він перші слова, як з різних місць загукали: „Не треба!" Губернатор намагався продовжити промову, але знявся такий галас, що годі було щось розібрати. Демонстрація, яка переважно складалася зі студентів та робітників, рясно вкрилася червоними прапорами, гаслами й транспарентами такого змісту: „Засуджуємо урядову політику заробітних платень", „Геть диктатуру", „Припинити загарбницьку війну у В'єтнамі", „Геть американців". Далі на трибуну полетіло каміння, яким демонстранти запаслися заздалегідь. Врешті, губернатор дістав каменем у плече і в голову. В замкненій церкві він і його оточення перетривали критичні хвилини, вже не намагаючись впливати на демонстрацію, яка тривала до пізнього вечора.

Абреу Содре загально вважається опозиційно наставленим до уряду, але всилу свого становища він на демонстрації виступив як найвищий урядовий репрезентант. Отож з'їв те, що призначалося для уряду. Згодом окремі міністри, зокрема військовий, в зв'язку з подіями в Сан Павло, прилюдно визнали, що „становище в країні дуже загрозливе". Була ще урядова спроба „вступити в діялог" з бунтівливими студентами, однак останні від розмов відмовились. Ось на такій непевній точці покищо все в Бразилії „замерзло".

В чому ж суть справи?

На жаль, доводиться погодитися з Ласердою, що ні попередній уряд Кастело Бранко, ні теперішній Коста е Сілва не спромоглися розв'язати жадної пекучої для Бразилії проблеми. Ласерда не раз вимагав від обох президентів, щоб добровільно відійшли зі своїх становищ. Ласерда зорганізував був так званий „Широкий Фронт", до якого залучив навіть своїх ворогів — колишніх президентів Кубічека та Гулярта. „Широкий Фронт" ставив своїм завданням — усунути від верховної влади військову кліку. Проте, уряд розв'язав організацію, а Ласерду фактично позбавив можливости виступати. Пояснено це тим, що, мовляв, існує офіційна опозиційна партія МДБ (до речі, дуже немічна) — і цього досить. За короткий час по тій забороні сталася демонстрація в Сан Павло, отож, критика уряду від слів перейшла до діла.

Комуністи скористалися з двох нещасливих потягнень уряду: встановлення мінімальних платень для робітників і оплати за навчання студентів. Починаючи від президента Бранко, уряд визначає кожного року для робітництва мінімальні платні, що за них годі вижити. Відносно ж студентів, то оплату за навчання встановлено ніби з тим розрахунком, щоб діти бідних родин не мали змоги здобувати високої освіти.

Уряд Кастело Бранко, а за ним Коста е Сілва не спромоглися впорядкувати економіку країни, стримати зростання дорожнечі, знецінення грошей та вивести з жебрацького стану значну частину населення. В перспективі не намічається нічого путнього. А все тому, що Кастело Бранко та Коста е Сілва далі численних обіцянок не пішли. Ось кілька фактів:

Державна організація в справі розвідки, видобутку й переробки нафти „Петробраз" має 36 тисяч робітників і службовців. З того числа в Ріо де Жанейро 9 тисяч службовців. Директор „Петробразу" тільки безпомічно розводить руками, коли питають, що роблять ті службовці. Чимало з них взагалі не приходять до „Петробразу", а платні їм перечислюють на банки. Виявляється ще, що пересічна місячна платня службовця в системі „Петробраз" становить 11 мільйонів старих крузейрів, тобто 3.434 доляри! А мінімальна платня робітника — 40 долярів! Це можливо тому, що в Бразилії одна особа часто посідає не тільки дві, а чотири й шість державних посад. Не дивно, що „Петробраз", замість давати прибутки, не вилазить з тяжких дефіцитів, які покриває державна скарбниця за рахунок збільшення податків, а це в свою [illegible]

„В дефіциті сидять також державні залізниці й чимало інших державних підприємств. У державному апараті налічується понад 200 000 „функціонаріос фантасмос" — „загадкових службовців", які не виконують жадних обов'язків, але одержують високі платні. Величезні кошти поглинає утримання командного складу війська — підпори уряду...

Неймовірно тяжко докорінно змінити в країні те, що нагромаджувалося довгими десятками років. Але таке зобов'язання взяли на себе і Кастело Бранко і Коста е Сілва. Взяли, однак не виконали, і тому в країні таке напруження, така непевність. Травнева демонстрація в Сан Павло була грізним попередженням.

ПРО ДАЛЕКИХ БРАТІВ

„Ню Йорк Таймс" з 14 червня опублікував повідомлення свого кореспондента з Будапешту, що Янош Кадар „з широко розпростертими обіймами вітав урядову делеґацію з Чехо - Словаччини, на чолі з А. Дубчеком", з яким прибув також Василь Біляк — „керівник партії Словаччини". „Ню Йорк Таймс" виразно зазначив, що В. Біляк прибув туди для переговорів у зв'язку із скаргами 700 000 угорців, які живуть на території Словаччини — проти виявів словацького націоналізму. „Деякі провідники угорської меншости поставили гострі вимоги, щоб тій меншині надали більше прав і привілеїв".

Зрозуміла річ, Василь Біляк, хоча й українського роду — не буде переговорювати в Угорщині про іншу велику національну меншину в Чехо - Словаччині, понад 100 000 українців. Не пише про них і київська піднев ільна преса. Лише де-не-де проскочили в „Радянській Україні" з травня ц. р. найкоротші згадки про українців у Чехо - Словаччині, з нагоди „Днів УССР" у тій країні. Ні про кількість українців, ні про обставини їхнього життя, ані про їхні вимоги та аспірації не знає або майже нічого не знає український народ. Кордони „країн соціялізму" замкнені для українців. Тим часом президент ЗУАДК д-р Володимир Галан у недавній розмові згадував про необхідність економічної допомоги і моральної підтримки українцям у Чехо - Словаччині та і в інших сателітних країнах, звідки надходять і надходять до ЗУАДК листи-прохання.

Українців у країнах - сателітах живе далеко поза півмільйона. Очевидно, вони є співучасниками життя країн свого поселення в економічному розумінні, однак, вони, таки, залишаються в ролі національних меншин. При тому меншин у такій позиції, як у тій же Словаччині, коли деякі шовіністично настроєні словаки намагаються словацьке украї[illegible] батьків погрожують „викиненням у совєти".

Не знаємо, чи могли б ми інтервеніювати через СКВУ або УККА безпосередньо до урядів Польщі, Чехо - Словаччини, Югославії та Румунії в співаві покращання правного стану українських меншин у тих країнах. Це справа політиків. Проте, ясне, як Божий день, щось інше коли від дитини-сироти приходить до ЗУАДК лист з проханням про одяг, то на такого листа не сміємо не дати позитивної відповіді. А листів приходить до Філядельфії немало, і не лише від дітей - сиріт. У цьому питанні наша мовчанка не може бути нічим оправдана. ЗУАДК потребує свіжих фондів, щоб у згаданих країнах дати нашим братам щось більше, ніж самі гроші — нашу увагу і любов до тих, що потребують.

Л. Полтава

Червоний нацизм

Велика наукова праця історика - дослідника, члена АН УССР С. Висоцького, про написи - графіті на стінах храму св. Софії в Києві, вийшла у виданні „Наукової Думки"... російською мовою, під назвою „Древне - русские надписи Софии Киевской". Газета „Культура і Життя" інформувала, що „основну частину настінних написів храму - музею виявив автор книги після реставрації фрескового живопису в 1951-1963 роках. Починаючи з 1959 року, він, ґрунтовно обстежуючи стіни собору, видаляючи рештки шпаклівки та олійного живопису минулого століття вишкрібав знайдені графіті, встановлював їх зміст і час написання. С. Висоцький розробив нові способи відтворення графіті за допомогою фотографій та прорисів. У книзі, що позначена як перший випуск, опубліковано близько ста графіті, які належать до далекого минулого нашої Батьківщини, до XI-XIV століть; з них 69 написів, решта — малюнки. [illegible] академік С. Висоцький відкрив на стінах Софії Київської 276 написів - графіті, які стосуються княжих часів і часів козаччини з вістками про грізні події, але в першому виданні опубліковано їх тільки 98 (решта мала б бути надрукована в наступних виданнях). Факт видання такої наукової праці російською мовою київська газета промовчує. Причина подивугідного явища криється в тому, що Москва намагається і далі представляти світові і народам СССР нібито княжий період України — Київська Русь — це також історія Росії. Видання такої праці чужою мовою, без опублікування її рідною мовою українського народу, є образою для України і новим проявом нацистсько-шовіністичного російського рогулу в СССР. (л.п.)

Леся Лисяк

„SOS!"

Це був чистий припадок, що Марта почула дзвінок телефону. Вона прала білизну у пивниці, де телефону з другого поверху не чути. Але тому, що вона забула в кухні на столі синьку, пішла до мешкання. І власне тоді почула оте вперте, настирливе дренчання.

Коли Марта підняла слухавку, жіночий голос запитав, чи вона є жінкою Миколи Л. Марта дещо здивована відповіла: так. Тоді телефоністка промовила: „Ваш чоловік у нашій лікарні. Негайно приїздіть".

Марта враз здеревіла, немов би її приголомшив несподіваний удар. В наступних секундах її облила хвиля жахливої гарячі, а відтак пройшов по її тілі струмінь пронизливого холоду. Вона ніяк не могла схопити шаленої метушні думок, які напирали одна на одну в панічному страху. Всі думки кричали нараз: „Що трапилося, що Миколі трапилося?!"

Правда, Мартин чоловік уже кілька днів не почував себе добре, але, мій Ти Боже, хто із старших, перевтомлених людей почуває себе добре? Вранці Микола скаржився, що погано спав і що щось давить його у грудях. Це могла бути простуда, міг бути... і Марта тремтячою рукою накрутила число телефону сусідки. Намагалася говорити спокійно, але сусідка зразу догадалася, про що йдеться, і сказала: „Я зараз завезу вас до лікарні".

Вони їхали всього двадцять хвилин, але Марті видавалося, що так довго може тривати тільки вічність. Марта з трудом висіла з авта, з трудом волікла ногами по блискучій підлозі шпитального коридору. Свого чоловіка вона знайшла у підвалі, у відділі наглих випадків. Микола напівлежав, напівсидів на розкладаному візку. На його обличчі була пластикова маска, до якої тоненькою рукою доходив кисень. [illegible]

Він відкрив очі [illegible], коли Марта злегка поклала свою руку на його коліна [illegible] і сказала: „Чому не вільно говорити [illegible]". А потім додала: „Тут не вільно курити". Пересторога була зайва, бо Марта ніколи не курила, а втім, уже встигла побачити написи на стінах приміщення. Микола, мабуть, хотів щось сказати, але Марта поклала палець на уста і шепнула: „Не турбуйся, вже все добре, все буде добре". Тоді підійшов лікар, послухав пульс, дав укол в жилу передрамени. Марта хотіла його щось спитати, але побоялася, що її чоловік почує, і це може бути для нього недобре. Вона стояла мовчки, і тільки пильно вдивлялася у Миколине обличчя. Він знову заплющив очі.

За якийсь час із сусідньої кімнати двоє чоловіків у білих хвартухах вивезли на візку щось щільно загорнуте у біле простирало. Марту знову охопило здеревіння. Вона догадалася, що саме закрито тим білим полотном. Вона почала молитися, щоб Микола не відкрив у цій хвилині очей і щоб також не догадався, та сталося навпаки — він бачив, він повів очима за тим білим, що лежало на візку. До Мартиних очей почали тиснутися сльози, але вона знала, що їй не вільно заплакати, їй навіть не вільно зрадити свого переляку, свого страшного неспокою.

І враз із сусідньої операційної залі донісся діймаючий дитячий зойк. Дитячий голос лебедів у муці: „Мамо, мамо, ой болить, мамо, болить!" Марта похилилася над чоловіком, ніби бажаючи заслонити його від того пронизливого дитячого ридання. Тоді знову підійшла медична сестра, поправила щось біля апарата з киснем і ніби мимоходом сказала: „Там збираються оперувати десятилітнього хлопчика. Він зараз заспокоїться". І справді, за хвилину стало тихо. Але Мартине тіло ще довго тремтіло як у лихоманці.

По якомусь часі — Марта навмисне не дивилася на годинник, вона не хотіла знати, як довго це все триває — її ноги стерпли так, що вона захиталася й трохи не впала. Хтось із шпитальної прислуги подав їй стільця. Тоді Марта відважилася запитати медичну сестру, як довго їй тут дозволять залишитися. „Про мене — можете й цілу ніч, — почула відповідь. — У відділі наглих випадків немає обмежень такого роду. Тут ніхто не знає, що пацієнтові може трапитися за пару хвилин".

Марта знову вп'ялила нігті в долоні, щоб здавити крик розпуки. Вона починала слабнути, їй бракувало повітря. Хотіла вже вийти на коридор, але боялася залишити Миколу самого. Їй здавалося, що коли вона при ньому, вона не допустить до нього того лиха... І тоді знов почула крізь двері зойк, але вже не дитячий. Щось ніби підштовхнуло її, і Марта хитаючись, вийшла з кімнати. Вона побачила старе-

(Закінчення на стор. 3-ій)

КРИТИКУЮТЬ НОВИЙ ФІЛЬМ ПРО ЧЕКІСТІВ

В рецензії в „Радянській Україні" на фільм Одеської кіностудії „Гине „Одеса"" виявляється, в картині головний герой — молода людина, яка все знає, все знає і йде від однієї перемоги до іншої, мов на прогулянці. З'являються чекісти, про роботу яких ми так нічого й не дізнались: вони будуть виголошувати загальники, слова, за якими важко прочитати щось справді значне. Зустрінемось ми у фільмі з прямолінійними, шаблонними контрреволюціонерами, оперетковими бандитами всіх мастей. І, знайомлячись з усім цим, мимоволі думаєш: заради чого створювався фільм?" Рецензент не дає відповіді, бо не має на те права, а вона проста: коли спотворювати історичну правду, тоді мистецтво не може бути переконливим.

Іван Білецький

ГОЛОД В УКРАЇНІ

(Спогади у 35-ту річницю голоду в Україні)

(1)

За розпорядженням Вінницького обласного земельного управління, на початку червня 1933 року мене і двох молодих практикантів вислано на тимчасову працю в деякі села Любарського району.

У районовому центрі — місті Любарі нам треба було одержати на картки хліб для службовців. Біля продуктової крамниці лежали, сиділи й стояли голодні, опухлі підлітки і благали хліба. Але на них ніхто не звертав уваги.

Несподівано один із тих хлопців підбіг до дверей крамниці і мовчки вхопив обома руками хлібину в одної жінки. Вона почала відштовхувати його і бити. Але нічого не помагало: пальці хлопця заклякли, він повалився непритомний, але хлібини не відпускав. На нас це справило дуже гнітюче враження

Людоїдство

Біля райвиконкому, де нам прийшлося переночувати, ми побачили натовп людей коло великого будинку. Це була районова в'язниця, з якої через залізні ґрати виглядали виснажені, оброслі волоссям в'язні. Тут ми довідались, що тих людей заарештовано за те, що забили місцевого міщанина-людоїда. Подробиці цієї справи були такі:

Був час, коли цей міщанин зі своєю жінкою і сином-підростком, як і багато інших, вже спухли з голоду і чекали смерти. Але через деякий час вони стали поправлятися, придбали коня і почали їздити на базар до сусіднього міста. Цим вони викликали на себе підозріння у сусідів.

Одного разу сусіди побачили на вулиці незнайомого підростка, років на 12, якого міщанин запросив до своєї хати. Тому, що підросток довгий час з хати не повертався, повідомлено міліцію, яка знайшла вже порізане тіло хлопчика та кості ще трьох осіб, закопаних під підлогою в коморі. Злочинці — чоловік і жінка — змушені були виявити всі подробиці своїх жахливих злочинів.

Доля червоноармійця

Особливо трагічним був випадок з одним червоноармійцем. Після трирічної військової служби в армії на Сибіру, він, високий, здоровий, ішов через Любар пішки від залізничної стації до свого села, що було на віддалі 7-8 кілометрів від Любара. Втомлений далекою дорогою, під гарячим промінням сонця, він спинився на кінцевій глухій вулиці, з якої вже видно було його рідне село.

Несподівано назустріч вийшов чоловік, запросив до своєї хати відпочити і перекусити, але з умовою, що червоноармієць напише йому листа, бо він, мовляв, малограмотний. Червоноармієць радо погодився. Коли він почав писати листа, господар хати сокирою розбив йому голову.

По дорозі до села Вищикуси

На другий день ми одержали від райвиконкому вказівки всім трьом прибути до села Вищикус, кілометрів 17 від Любара.

Ми їхали підводою разом з головою колгоспу, від якого довідались, що райпартком доручив йому перевести збиральну кампанію, обмолот врожаю і здачу збіжжя, а після того передати керівництво колгоспом місцевим працівникам.

День був гарний. Золотисто-зелені поля жита і пшениці хвилювались, як морські хвилі. Колосся високого жита було вже наповнене м'яким зерном. Трудно було повірити, що на цій багатій землі вмирає з голоду її відвічний господар — український селянин.

Ми їхали мовчки з невеселими думками. Нараз голова колгоспу зняв свою рушницю з плечей і став пильно придивлятися вперед. Я запитав, чому він так занепокоївся.

— Сільські паразити, як сарана, можуть знищити ці лани, якщо над ними не буде нагляду, — відповів голова колгоспу.

— Але якби з цього врожаю віддати 4-5 гектарів селянам, то можна було б врятувати їх від голодової смерти, — зауважив я.

— Ви не знаєте постанов партії і уряду, коли говорите такі дурниці! — сердито відповів голова.

Пізніше я довідався, що із Москви прийшов таємний наказ ужити всіх заходів, щоб українського населення вимерло з голоду якнайбільше. Бо Москва хотіла мати Україну без українців.

Почувши стукіт коліс, з жита виглянули дві постаті: одна — стара жінка, а друга — дівчинка років на 15. Голова вистрілив угору і наказав їм підійти. Дівчина випустила з рук нарвані колоски і швидко повернула в жито, а перелякана жінка стояла, бо була, мабуть, така знесилена, що ледве рухалась.

Голова підбіг до неї і, лаючись несамовитою московською лайкою, почав її бити ногою в живіт. Вона впала. Я зіскочив з воза, підбіг до нього і крикнув:

— Товаришу голово, ви не маєте права бити беззахисної хворої жінки! Ви ігноруєте закони совєтського правосуддя!

Голова поглянув зі злістю на мене і замовк.

— Ми, — показуючи на двох своїх колеґ, — сказав я до жінки, — є представниками области, їдемо до вашого села. Якщо ви захочете передати голову до суду, то ми будемо вашими свідками.

Здивована жінка з вдячністю мовчки поглянула на нас і стала повільно підводитись на ноги.

Голова позбирав розсипані колоски, кинув їх на воза, і ми мовчки поїхали далі.

Село Вищикуси

Воно лежало в долині, оточеній масивами колгоспних ланів. На тих ланах на певній віддалі одна від одної побудовані були високі дерев'яні вежі, з яких вартові пильнували, щоб голодуючі селяни не зривали колосків ще не дозрілого жита.

Біля найближчої вежі голова колгоспу встав з воза і пішов до вартового, щоб запитати його прізвище: він мав бути покараний за недогляд. Ми з візником поїхали до сільради.

Тут ми зустріли маленького, дуже рухливого і говірливого чоловіка років на 40. Переконавшись, що ми безпартійні, бо не мали при собі зброї, він охоче відповідав на наші питання, додавав свої поради і розповів дещо про Вищикуси.

До революції 1917 року Вищикуси було багатим і національно свідомим українським селом. Тепер тут не було вже ні одної корови, ні собаки, ні кота: — їх поїли голодні селяни. Майже четверта частина населення вже вимерла з голоду.

— Голова сільради і голова колгоспу — чужі люди, — сказав нам цей чоловік. — Вони керують всіми справами. До місцевих керівників, навіть партійних, вони не мають ніякого довір'я.

— Чого ж ви сидите в цій домовині? Утікайте, куди очі глядять, може десь врятуєтесь! — порадив мій помічник.

— Куди втікати? В сусідніх селах ніхто нас не врятує, бо всі селяни пухнуть від голоду. Та й на виїзд із села нікому не дають дозволу.

(Далі буде)

УРОЧИСТОСТІ ПРИВІТАННЯ...

„Возвеселімся нині"

(Закінчення зі стор. 1-ої)

бався. Багатьом з нас у нашій мандрівці світовими бездоріжжями приходилось побувати в багатьох храмах Божих, але немає на світі другого обряду, що своєю торжественністю, своєю красою, своєю пройнявючою душу побожністю дорівнював би нашому, що з грецького розвинувся в український. На імпровізованому вівтарі були уставлені голосники й тисячі могли слідкувати за молитвами, що ними наш Первоієрарх попереджав Божественну Літургію. Аж вкоротці на всю велику площу пролунало через голосники могутнім баритоном з диаконів: „Благослови Владико...", а тисячні маси із заперним віддихом очікували і діждались Владичого: „Благословенно царство..." Службу Божу співали диякони, Апостола відспівав в українській мові своїм могутнім голосом оперовий співак Йосип Гошуляк, співали уставлені вже раніше на підвищенні злучені хори „Діброва" і „Прометей" та церковний жіночий хор з церкви св. Миколая під дириґентурою проф. Ковалева. Більшість св. Літургії співали диякони, а важливіші частини на переміну митрополити Максим Германюк і Амвросій Сенишин, а Святая Святих співав своїм могутнім, ще скріпленим голосниками голосом сам Первоієрарх. Скільки були між цими тисячами й тисячами прибувних таких, що ще кілька років тому могли сподіватись, що будуть учасниками св. Літургії, яку відправлятиме в найбільшому прославленні цей Ісповідник віри, що тоді карався в народовбивчих каторжних таборах далекого Сибіру? Тепер, під час частин св. Літургії, яку співали диякони, він сидів високо на підвищенні, а біля нього стояв із своїм високим папським відзначенням п. Гнат Поворозник.

Після Євангелія, проповідь виголосив господар цього великого і величного свята, торонтонський єпископ Ізидор Борецький. Сьогоднішній день для нас — говорив Владика — це Зелені Свята, які святкуємо на згадку зіслання Святого Духа на апостолів, які після того нічого не боялися. Сьогодні на нас сходить Святий Дух. Ще так недавно наш Архиєрей був на каторзі. Ми молилися за його рятунок. Господь вислухав наших молитов. Сьогодні радіємо всією душею та дякуємо Господеві..., Владика Ізидор дальше пригадував дещо із побуту Первоієрарха на каторзі ,коли то він, сам терплячи великі муки, у своєму посланні, що його перепачкував із заслання в Україну, пригадував, що Бог є всюди, також і на Сибірі, в каторжних таборах.

Волею Божого Провидіння, Ісповідник приїхав на Ватиканський Собор. Він — муж Божого Провидіння, він пізнав причини нашої слабости і наших невдач та запропонував Отцям Собору організаційне завершення Української Католицької Церкви патріярхатом. Цього ще досі не сталося, але тільки формально, бо для нас, українців католиків, наш патріярхат уже існує і ми маємо щастя сьогодні вітати між нами нашого Патріярха. „Блаженніший Отче — кінчав свою проповідь Владика Ізидор — ведіть нас до відновлення нашого життя, а ми підемо за Вами!". Опісля Владика Ізидор виголосив ще коротку привітальну проповідь англійською мовою, а після нього промовив латинський архиєпископ Торонта, ВПреосв. Филип Поконк. Він вітає „українського Велетня Духа та християнського Героя" в імені канадійського кардинала з Монтреалу, єпископів і священиків і вірних латинської торонтонської архиєпархії. Згадує, як то відвідини Великого Митрополита Андрея Шептицького в Канаді в 1910 і 1921 роках започаткували нову добу в розвитку української католицької Церкви та всієї української громади в Канаді. Він завжди тямитиме той тріюмф, що його викликала поява українського Архиєрея, довголітнього каторжника, в базиліці св. Петра в Римі на Ватиканському Соборі. „Ми вітаємо Вас, Владико, ми подивляємо Вас, ми молимо Господа, щоб Ви прожили ще многії-многії літа" — закінчив свою проповідь латинський Архиєпископ Торонта.

Під час Служби Божої згадувано у відповідніх місцях Святішого Папу Павла, Блаженнішого Архиєпископа Йосифа, Митрополитів Максима і Амвросія та всіх українських єпископів Канади й Америки.

Важко було зорієнтуватись, але мабуть тисячі приступили до св. Причастя. Вкінці прийшла хвилина, на яку всі ждали: проповідь нашого Архипастиря.

„Ми хочемо прихилити Вам неба...

...Перейняті недолею, вигнані з рідного краю люди нераз забувають про Божі заповіти. Вони, зайняті своїм горем, думають про нинішній день і не завсіди приготовляються до завтрішнього, кращого. Але Святе Письмо пригадує — „возвеселімся нині..." — почав свою проповідь Верховний Архиєпископ. Господь посилає не тільки нещастя, але й радощі, після ночі приходить день і троянди теж не складаються з самих кільців. Так буває в житті людини і народу. Ось нині переживаємо велику радість. 20 літ минуло від заснування Торонтонської Єпархії. Це неначе короткий час, але скільки праці, скільки труду, скільки зусиль вкладено в тому часі для розбудови доброго діла. Це тим більша заслуга нових українських імігрантів, які серед чужомовного середовища створили таке велике діло. Засновано церкви, установи, організації, школи. Чи не мають чим радіти канадійський Митрополит і Торонтонський Єпископ? Котрий письменник і науковець не тішиться, коли закінчить свій твір, котрий хлібороб не радіє, коли зорав і засіяв свою ниву? Положено прегарні, сильні основи, треба дбати за дальший розвиток, треба продовжувати розпочате діло. Доконано величезний вклад в нашу Церкву і в ріст нашого українського народу... Нині Свята Церква величає всіх святих і праведників, але також всіх неназваних трудженників і праведних мужів, а тих неназваних і невідомих є найбільше. Всі вони помагають здвигати кожну велику справу... Коли глянемо в нашу історії, скільки там було мук і горя, почавши від наїздів диких племен, через татарське лихоліття і переслідування за часів царської Росії і в добі безбожницької нетолеранції. Але й історія українського народу була змінлива... Чи Ви не втішаєтеся довкільним світом, чи подорожник не радіє тим гарним і милим, що його бачить довкола себе, — лісами, ріками, квітами, — чи не подивляємо міліярди зорей ночами. А все це створив Бог. Однак вся матеріяльна краса світу це ніщо в порівнанні з красою духа. Один християнський філософ сказав, що коли людина могла б поглянути в обличчя янгола, то зімліла б... І ми не лякалися жадного труду, щоби Вам допомогти у Ваших зусиллях у Вашій праці. Ми хочемо прихилити Вам неба!...

Наприкінці Богослужби, Кардинал промовив ще раз, уже без писаного тексту, безпосередньо:

„На кінець хочу передати Вам слово від Святішого Отця. Коли я від'їздив з Риму, Святійший Отець сам, без моєї просьби, доручив мені передати Вам від нього привіт з запевненням, що Він пам'ятає про український нарід, що Він не спускає ока з опечаленого, збіднілого українського народу..."

Під час Служби Божої Верховний Архиєпископ прийняв і поблагословив чудотворну ікону Богородиці з Ярослава над Сяном. Оригінал походив з 16-го стор., копію виконував мистець Ю. Волянюк. Ікону дарував Регіональний соймик українців Ярославщини і Засяння, який відбувся в Шикаґо 3 вересня 1966 р., і тоді благословив її Преосв. Андрій Сапеляк. Тепер очолював делеґацію п. Степан Кікта. Ікона призначена для церкви св. Софії у Римі, яку будує Архиєрей Сліпий.

Ще відспівано многоліття для Святішого Отця, для Блаженнішого Архиєпископа, Високопреосвященніших Митрополитів, Преосвященіших Єпископів і для Українського Народу й тоді із самої глибини збірної душі цих багатотисячних мас народу пролунало занітоноване хором „Боже великий, єдиний, нам Україну храни..." Схилились, як під час Євангелія, прапори, тисячі впали на коліна, багато обтирали сльози.

Святочний концерт

Формально на програмках це називався „Святочний Концерт для відзначення 20-річчя Торонтонської Єпархії", а на ділі це була одна з найбільших українських національних маніфестацій, манафестацій любови, пошани і відданости для того, що — як це згадувано в промовах — став символом терпінь і рівночасно нескорености і непереможности українського народу. Концерт-манифестація відбулися на величезному стадіоні Виставової Площі, недалечко від того місця, де відправлялась Архиєрейська Свята Літургія. Початок манифестації був визначений на год. 4-ту по полудні, але вона, властиво, була своєрідним продовженням церковних відправ. Вже на довго перед заповідженим початком на площі стадіону почали шикуватись колони тисячів уніформованих пластунів і сумівців та шкільної дітвори, а місця почали заповнюватись публікою. Навпроти плятформи-трибуни були зарезервовані місця для Найдостойнішого Гостя, для Владик, репрезентантів федерального, провінційного і міського урядів та почесних гостей.

Коли на площу в'їхало кілька чорних лімузин, ніхто не чекав на повідомлення: 25тисячна маса народу захвилювалася, встала зі своїх місць і оплескам не було кінця. Лімузини зупинились і з однієї з них вийшов той, кого очікували, кого оплескували — вчорашній каторжник безбожницької імперії, сьогодні Князь Церкви. У білій, владичій камелавці на голові, Верховний Архиєпископ вийшов по багатьох сходах та зайняв призначене для нього місце. Біля нього зайняли місця митрополити Максим і Амвросій та єпископи Ізидор і Ніл, а інші Владики в других рядах. Під час виходу Ісповідника на призначене для нього місце і опісля перед початком концерту було багато зворушливих сцен. Кожний з тих, що були найближче, намагався бодай діткнутися одягу Гостя, почути і сказати якесь слівце. Коли Кардинал уже сидів на своєму місці, одній матері таки пощастило пропхати свою маленьку, водягнену в національний одяг і заквітчану доню поміж шпалір впорядників. Дитина з ангельською радістю на лиці прибігла до Кардинала та припала устами до його рук, а мати — та й не тільки мати дитини — піднесла руки до очей, як почула з уст Архипастиря, що промовляв до дівчинки: „Дитинко, мене по тих руках били, а не цілували".

Вкінці керівник програми Юрій Карманін заповів, що програма починається.

Уставлена на площі оркестра СУМ під дириґентурою В. Кардаша відіграла канадійський і український національні гимни, а д-р М. Кушпета, голова Централі Українців Католиків Торонтонської Єпархії, офіціально відкрив Свято, вітаючи Найдостойнішого Гостя. Первоієрарха вітали п. Бівев від управи міста, міністер Яремко від провінційного уряду, діючий заступник прем'єра Пол Гелієр (представлений головою Президії Українського Національного Об'єднання п. Білаком) від федерального уряду, представлений колишнім міністром і тепер послом Михайлом Старом лідер консервативної опозиції Роберт Стенфілд та генеральний секретар Президії Секретаріяту Світового Конгресу Вільних Українців Микола Плавюк. Представники Канади, Онтеріо і Торонта вітали Верховного Архиєпископа як найвизначнішого репрезентанта і символ найвищих ідеалів українського народу, його страдництва і його змагань та його непереможности. Вони висловлювали найвищі признання для українців Канади, що дали свій великий вклад в розбудову та поступ цієї країни. Свої промови вони закінчували або починали українським „Слава Ісусу Христу" та „Вітайте, Владико!"

Після промов почалася дефіляда, яку проводив голова СУМ Теодор Буйняк та яка чи не найбільше зворушила Кардинала. П. Вжесньовський зголосив, що до дефіляди станула 2,251 членів молодіжних організацій і школярів. Оркестра почала грати „Не сміє бути в нас страху", „Гей на горі, там женці жнуть", „Їхав стрілець на війноньку" та інші відомі мельодії, виступили прапороносці і за ними почали проходити біля свого Архипастиря стрункими рядами юнаки і юначки та діти, звертаючи свої обличчя в бік Архипастиря та схиляючи перед ним свої прапори. Дефіляда, тисячі молоді в однострої та національних одягах тут, у Канаді, далеко від рідної землі, помітно зворушили Архипастиря і нам здавалося, що він час-від-часу підносив до очей руку, наче б обтирав сльозу.

Концертова частина програми була не менш зворушлива, як і дефіляда, бо й її в більшості виконували „як маків цвіт" дівчата і юнаки. Насамперед хор О. СУМ „Прометей" і „Діброва" під дириґентурою мгра В. Кардаша виконали Гнатишина-Туркевича „Блажен муж" і Бортнянського „Хваліте Бога"; Танцювальний ансамбль МУНО „Калина" під проводом С. Джугана відтанцював „Гопака"; Дівочий хор „Веснівка" під дириґентурою Квітки Зорич-Кондрацької відспівав Лисенка „Пречиста Діво Мати" та Г. Майбороди „Дніпро". Опісля злучені церковні хори ще виконали Бортнянського „Господи, волею Твоєю" та А. Гнатишина „Вітай нам, Кардинале".

Побажання, що всіх захопило

Між поодинокими точками мистецької програми Архипастиря вітали від Торонтонської Єпархії Владика Ізидор Борецький а від всієї Української Католицької Ієрархії Митрополит Максим Германюк. Наш український нарід — говорив Владика-Митрополит — переживає сьогодні один з найтрагічніших моментів своєї історії. І в цю грізну добу Боже Провидіння посилає нам людину не з бажанням володіти, не з претенсіями наказувати, але своїм прикладом заохочувати. На його руках і ногах, на його тілі є близни від ран, незатерті сліди терпінь за віру і нарід. Боже Провидіння хотіло, аби його устами промовило терпіння, „абому, українці, мали щастя бачити Українську Церкву під Вашим патріяршим проводом. Час уже надходить, коли ми зможемо привітати Вас на патріяршому престолі свобідної України" — закінчив своє слово від імені всієї української католицької Ієрархії Митрополит Германюк, а вся багатотисячна маса зібраних тут людей потвердила це побажання вставанням з місць та ентузіястичними аплявзами, що не хотіли замокнути. Чи може бути сумнів, що це є побажання усього народу?!

Промова Архипастиря

Після промови Митрополита Максима, слово забрав зворушений до глибини душі Блаженніший Верховний Архиєпископ.

Високодостойна і Дорога Громадо!

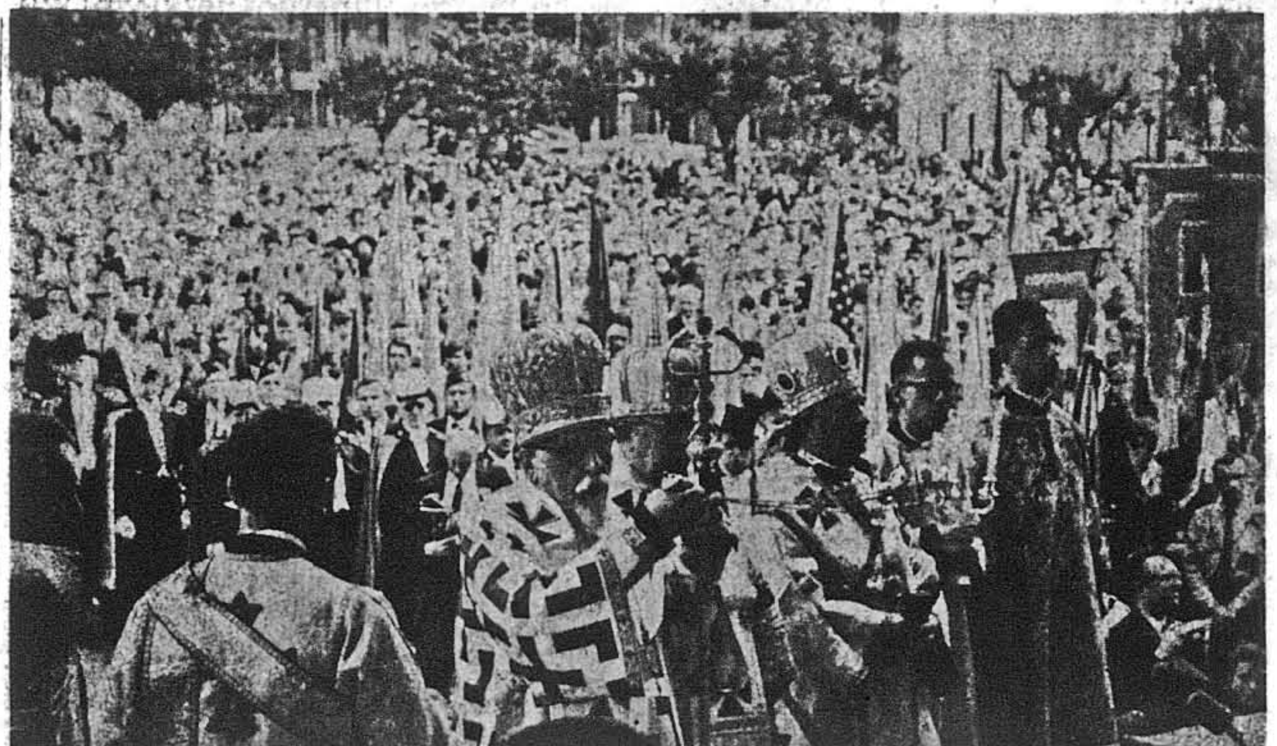
Один, здається грецький чи римський філософ сказав, що кожна людина має призначену певну кількість слів і якщо вона їх виговорить, — мусить умирати. Я не думаю, що і Вашим бажанням — та й моїм ще — є, щоби кінчати з своєю бесідою та викінчувати себе. Та все ж таки, коли дивитися на Ваші непроглядні маси, на Ваші високомистецькі виступи, на Вашу велику сердечність, щирість, — приходять на думку слова Христа: якщо замовкнути б — то заговорить оце залізо, цемент і каміння. Нехай ті мої скупі слова будуть висловом щирої вдяки за проведені оті хвилини.

Не ходить тут про мою менше як скромну особу, Вашого каторжника, але про Ваш світлий і незабутній виступ. Та молодь — цвіт народу і надія — дала такий гарний вияв своєї юної сили. І всі Ви при цій нагоді дали свідоцтво, що Ви свідомі зову хвилі і відповідальности за майбутнє.

Одна Ваша пані, відвідуючи мене в Римі, дуже прохала, щоб я приїхав, бо „наш нарід в Канаді такий добрий, такий сердечний". Признаюся, що я отак з жартівливою усмішкою сказав, що „Ви себе може перехвалюєте". Та на ділі я бачу, що її слова ще далеко-далеко не досягали того рівня, на який Ви тут сьогодні піднеслися.

Мої Дорогі! Нехай ті хвилини, які ми спільно провели, остануть незабутніми в нашій світлій пам'яті. Нехай той нинішній виступ буде сильним завдатком повного виступу всього українського народу, його незрівняної мистецької спосібности, і так само його могутности, його щирости і його волі до розвою і здобуття належної волі.

Ще дві пісні, ще коротке і палке слово керівника програми Юрія Карманіна і злучені церковні хори св. Покрови, св. о. Николая, Пресв. Євхаристії, св. Йосафата і св. Петра і Павла, під дириґентурою о. В. Жолкевича, заінтонували знову пісню-молитву: „Боже великий, єдиний, нам Україну храни"!

ФРАГМЕНТ ПІД ЧАС СОБОРНОЇ АРХИЄРЕЙСЬКОЇ СВЯТОЇ ЛІТУРГІЇ НА ВИСТАВОВІЙ ПЛОЩІ В ТОРОНТІ В НЕДІЛЮ 16-ГО ЧЕРВНЯ.

Перший золодий клюг...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

сив включити його в офіційний протокол. Приявні посли затвердили це традиційним звичаєм — вдаряючи долонями в свої столи. Спікер (голова) парляменту Ф. МекІнтош Кесс подякував міністрові Яремкові за інформацію та ствердив, що Верховний Єпископ є „баженим гостем". Кардинал з цікавістю прислухувався якийсь час звичайним парляментарним нарадам з характеристичними для канадійського — одідиченого від Британії — парляментаризму звичаями, після чого він і частина його почоту перейшли до кабінету міністра фінансових і торговельних справ Генрі Леслі Равнтрі. Цей останній передав — після ввічливої розмови з Архиєреєм — своєму Гостеві пам'яткову грамоту в рамах, що її підписав провінційний міністер громадянства й іміґраційних справ Роберт Стенлі Велч. Канадійський міністер підкреслив у своїй промові, що він передає привіт від прем'єра Робартса та з найвищим признанням говорив про канадійсько-українську національну групу і її заслуги для загального розвитку і здвигу Канади.

Верховному Архиєпископові і його почтові показували все найцікавіше в палаці Онтерського парляменту.

Скрізь, де появлялася висока постать Архиєрея в його білій капелавці, з сивою бородою і архиєрейським хрестом — люди схоплювалися й окружали його. Зрештою, всі мешканці Торонта були вже добре поінформовані про приїзд українського Архиєрея, бо всі торонтонські газети, радіо й телевізійні стації принесли великі світлини з недільної Архиєрейської Богослужби та пополудневого концерту й манифестації молоді на Виставовій площі. Ствердження торонтонськими газетами, що десятки тисяч канадійських українців оваційно вітали Архиєрея — счудувало мільйон мешканців Торонта. І тому у міській раді і в провінційному парляменті поява Верховного Архиєпископа була для тамошніх урядовців чималою сенсацією...

Сенат перестерігає Північний В'єтнам проти легковаження сили ЗСА

Вашингтон. — Республіканський сенатор Едвард Брук з Массачузетсу, одинокий мурин в Сенаті, який раніше заявився був за припинення всіх налетів проти Північного В'єтнаму, у своїй першій великій промові про В'єтнам у вівторок 18 червня ц.р. перестеріг Північний В'єтнам, щоб той не легковажив собі військової потуги ЗСА і не приймав за річ певну, що ЗСА будуть спокійно придивлятися північно-в'єтнамській тактиці — використовувати Паризьку конференцію виключно лише для своєї пропаганди та водночас поширювати війну у Південному В'єтнамі з винищуванням тамошнього цивільного населення. Сен. Брук звернув увагу, що коли комуністи будуть продовжувати ту тактику, то американська громадська думка напосягатиме на Президента не тільки відновити налети проти цілої території Північного В'єтнаму, але й остаточно замкнути північно-в'єтнамський порт Ганой для комуністичних транспортів. Деякі впливові американці — звернув він увагу — вже тепер вважають, що за кожну ракету, яка вдаряє в Сейгон — треба відплачувати бомбою проти Гайфонгу. Тому, що негайно після промови сенатора Брука приєднався до його виводів сенатор Джан Шерман Купер, відомий, як один із найвиразніших „голубів" в Сенаті, загально вважають, що їхні виступи віддзеркалюють загальний настрій в Сенаті. Водночас генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант натаврував однаково масове бомбардування обмеженої території Північного В'єтнаму американським летунством, як теж обстрілювання комуністами ракетами відкритого міста Сайґону. У Тант повторив своє давнє твердження, що ніхто не може „виграти" у тій війні і радив наслідувати поведення Франції й альжирців.

Прихильники Гомфрі думають про Едварда Кеннеді як кандидата на віце-президента

Вашингтон. — Табір віце-президента Гомфрі хотів би взяти на кандидата на віце-президента сенатора з Массачусетс Едварда М. Кеннеді, щоб цим способом притягнути на свій бік голоси тих всіх виборців, які були прихильниками кандидатури сенатора Роберта Ф. Кеннеді. Сам віце-президент Гюберт Гомфрі про це не висловлюється, бо він сам покищо старається про номінацію на кандидата на президента. Кандидата на віце-президента вибирає собі сам наіменований кандидат на президента. Між прихильниками Гомфрі є й такі, які гадають, що 36-річний сенатор Кеннеді замолодий на такий високий уряд. Інші Гомфрові прихильники приготовляють на кандидата на віце-президента сенатора з Оклагоми Фреда Р. Гарріса, який має тільки 37 років. Гомфрі має 57 років, і тому, міркують вони, потребував би біля себе молодшого віце-президента. Є ще й інші комбінації щодо віце-президентури, але ще не актуальні, бо Демократична Номінаційна Конвенція в Шикаґо почнеться аж при кінці серпня.

Західня Німеччина конферує із Совєтським Союзом про Західній Берлін

Берлін. — Міністер закордонних справ Західньої Німеччини Віллі Брандт поїхав у минулий вівторок 18 ц.м. до Східнього Берліну, безпосередньо до тамошньої совєтської амбасади та перевів довгу конференцію з совєтським амбасадором Пйотром Абрасімовим. Офіційно заявлено, що ця нарада відбулася з ініціятиви Абрасімова, який запросив був Брандта, як голову Соціялдемократичної партії в Німеччині, у своєму характері, як член ЦК компартії СССР. Таку формулу, мовляв, придумано, щоб Східня Німеччина могла „зберегти обличчя", що західньо-німецький міністер закордонних справ прибув на територію Східньої Німеччини, не повідомивши про це раніше східньо-німецьких властей, ані нікого з них не відвідавши. Брандт — коментують німецькі газети — мав за ціль переконати совєтського амбасадора, що немає глузду загострювати взаємини довкола справи Західнього Берліну та що краще для Західньої Німеччини і для Совєтського Союзу — піти назустріч західньо-німецьким стараням щодо покращання взаємин. У минулому тижні східньо-німецькі власті наклали нові поважні обмеження і труднощі для комунікації між Західнім Берліном і Західньою Німеччиною. Дотепер досить було показувати на кордоні Східньої Німеччини, через яку треба переїздити до Західнього Берліну, тільки особисту довідку. Тепер німецькі комуністи вимагають спеціяльної візи та заповіли, що вимагатимуть пашпортів із візами від подорожніх, з високими оплатами за візу. Західня Німеччина і три західні альянтські великодержави розглядають можливості відплатних дій.

Здогадний вбивник Кінґа бореться проти видачі його Британією Америці

Лондон. — Джеймс Ерл Рей, якому закидують вбивство муринського лідера д-ра Мартіна Лютера Кінґа 4-го квітня ц.р. у Мемфісі, перебуває тепер у в'язниці в Лондоні, на летовищі якого арештовано його 8 червня ц.р. під закидом, що він прибув туди на пофальшований пашпорт і мав з собою револьвер без поліційного дозволу. Його привели у вівторок 18 ц.м. знову до суду, але його не переслухували, а тільки повідомили, що проти нього ведеться справа за видачу З'єднаним Стейтам, які домагаються тієї видачі на основі двох його злочинів: вбивства Кінґа і втечі 4 квітня мин. року з стейтової в'язниці у Міссурі, де він відсиджував 20-річну кару за грабунковий напад; він відсидів був уже 7 років. Однак лондонський адвокат Рея заявив, що він не всилі переcтудіювати в короткому часі численні акти, переслані лондонському судові з Америки, і тому суддя визначив наступне переслухання на 27 червня ц.р. Британська близько 100-річна судова процедура передбачує в таких випадках можливість довгого протягання справ обвинуваченим. Коли б навіть суд присудив видати його, то він може відкликатися до палати лордів, а коли б там рішено проти нього — то справа опиниться в міністрі внутрішніх справ. У порівнанні із закидами, що їх навела прокуратура проти Джеймса Рея — закиди британські щодо пофальшованого пашпорту й револьвера — дрібні і їх тепер навіть не розглядають. Джеймс Ерл Рей вживав ще призвищ: Ерік С. Галт, Рамон Джордж Снейд, Пол Бриджмен і Джан Віллярд

Товариство „Волинь" у Вінніпеґу продовжує видавничу діяльність

Члени Управи, Редакційної Колеґії і Гостинного Комітету Товариства „Волинь" у Вінніпеґу. Сидять (зліва) М. Прихошко, Г. Онуфрійчук, М. Проньчук, М. Михайлов, адв. С. Радчук, д-р проф. Ю. Мулик-Луцик, д-р І. Тарнавецька, Г. Погайдак, М. Пелешок, Т. Полікша. Стоять (зліва): К. Кравчук, А. Нитипчук, К. Бондарчук, К. Щерблюк, А. Бондарчук, Н. Шаварська, О. Сураський, П. Прихошко, К. Нитипчук, І. Онуфрійчук і І. Погайдак.

Товариство „Волинь" у Вінніпеґу в Канаді постало в листопаді 1949 року. Спочатку воно взяло на себе завдання об'єднати всіх волинян у вільному світі для обміну думок, зокрема для видання друкованих праць про Волинь, а також інших корисних і потрібних праць. Воно плекає єдність між уродженцями Волині на ґрунті соборницьких ідей та несення тої матеріяльної і моральної помочі потребуючим. „Волинь" уважало своїм обов'язком інформувати про визвольну боротьбу нашого народу і дати живі документи проти безпідставних претенсій наших сусідів на українські землі.

Вже в перших роках існування праця Товариства „Волинь" пішла з повним успіхом. Товариство зібрало чимало матеріялів про Волинь і в 1951 році зорганізувало Інститут Дослідів Волині, якому передало ці матеріяли для опублікування їх в „Збірнику Волині".

До Товариства належать люди старої і нової еміґрації, різних політичних поглядів, але всіх їх об'єднує одна ідея: добро їхньої Батьківщини і добро всієї України.

Товариство видало 7 цінних праць Митрополита Іларіона, а саме: „Свята Почаївська Лавра" — історична монографія про волинську і всеукраїнську святиню, „Словник Шевченкової мови" — нову оригінальну працю, яка показує, як виростала і розвивалася українська літературна мова; „Релігійність Т. Шевченка" — праця присвячена 150-літтю народження Т. Шевченка; „Митрополит Мученик А. Мацієвич" — історична монографія, яка висвітлює історичні позви між українською і російською церквами за все XVIII століття.

Монографія описує трагічну життєву драму Митрополита-Мученика якого цариця Катерина замурувала у військовій фортеці, де він упокоївся в 1772 році. Життя своє поклав, як ісповідник. В обороні прав православної церкви. „Дохристиянські вірування українського народу" — наукова праця, яка глибоко і широко розкриває істоту релігійних вірувань українськоо народу в дохристияньсгких часах, „Слово про Ігорів похід" — найвеличніша пам'ятка української культури XII століття. „Рятування України" — це спогадова праця про ролю Митрополита Іларіона у відновленні Української Державности. Митрополит Іларіон був не лише міністром освіти, а також на протязі деякого часу уповноваженим Уряду Української Народної Республіки на всю Україну. Приготовляється до друку праця Митрополита Іларіона: „Старець Паїсій Величковський" перша українська праця про життя і творчість П. Величковського та про його ролю у формуванні релігійного світогляду всього слов'янського сходу. Приготовляється до друку „Граматику Шевченкової мови" — наукову працю про основи літературної української мови.

Товариство „Волинь" приміщується при найстаршій організації м. Вінніпеґу — Читальні „Просвіти.

Члени Товариства постійно відвідують своїх хворих земляків та у випадку потреби несуть їм моральну і матеріяльну поміч.

Організують імпрези, як „Волинську колодку", а також інші сходини. Під час Різвяних свят відвідують з колядою своїх земляків та прихильників. Товариство „Волинь" співпрацює зо всіма українськими культурно-освітніми організаціями та установами. Воно приймає участь в усіх ділянках українського, церковного життя. Товариство „Волинь" придбало чудотворний образ Почаївської Божої Матері для Всеканадійської Катедри у Вінніпеґу. Урочисте посвячення цього образа довершив Блаженніший Митрополит Іларіон 22 квітня 1956 року.

Товариство придбало образ Почаївської Божої Матері для Собору св. Покрови у Вінніпеґу, який виконала мистець малярка проф. К. Антонович. Товариство „Волинь" постійно зростає, до нього приходять нові члени. На імпрезах Товариства завжди повно гостей. Усі його імпрези проходять з повним успіхом, приносячи Товариству моральну і матеріяльну користь. Засідання Управи, а також Загальні Збори Товариства завжди відбуваються в речевій товариській атмосфері.

Взаємне довір'я і пошана між гленством є запорукою, що Т-во „Волинь" у ВінніпеҐу зможе в майбутньому видати ще багато корисних праць для добра Волоні і всієї України. Для цього Товариства й живе, для цього воно організоване.

І. О.

З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ МІСІЇ В САН ДІЄГО, КАЛІФОРНІЯ

12-го травня торжественно вшановано День Матері і перший раз в своїй церкві відбулося перше св. Причастія. Церкву куплено малою горсткою вірних ще в листопаді 1966 р., а довгі роки місію обслуговував духовний опікун о. М. Колтуцький, парох укр. католицької церкви в Лос Анджелесі. Від червня минулого року місію обслуговує о. Сильвестор Саламон, який доїжджає до Сан Дієго з Лос Анджелесу кожної неділі, щоб тут дати вірним можність славити Всевишнього в своїй церкві.

Святочний день розпочато вислуханням св. Літургії, під час якої до першого св. Причастія приступило двоє дітей Дарія і Василь Футали, а за ними слідкували їх батьки, молодь і матері.

По Службі Божій громада в числі сорока осіб зібралися в залі Лицаря Колюмба, щоб віддати пошану матерям спільним прийняттям і виступом дітей. Під час гостини о. С. Саламон привітав присутніх, гостю пані д-р С. Парфанович і трудящих матерів.

Програмою провадив голова Місійного Комітету п. Ярослав Сисин. Він у вступному слові зложив побажання матерям в день їхнього свята, і згадав про трудящу працю всіх жінок, які працюють при церкві для слави Божої і росту укр. католицької місії в Сан Дієго.

Про заслуги української жінки в історії нашого народу коротко доповідав п. Олександер Скоп, голова укр. православної місії. Він поінформував присутніх про літературну працю пані д-р Парфанович. Програму свята збагатила д-р С. Парфанович виставкою своїх книжок і доповіддю про свою творчість, яку присутні щиро оплескували.

Приємною частиною програми був виступ дітей, які своїми висловами славили матері. Всі були захоплені діточим виступом; учасниками попису були: Віра Скоп, Дана Сисин, Марія Футала, Лариса Хам, Надія Скоп, Рома Сисин і Дарія Футала. На закінчення програми діти відспівали многая літа матерям.

Слід згадати, що обидві місії, українська католицька й українська православна, прямують до своїх осягнень, але в християнській любові взаємно собі помагають і співпрацюють. Громаду Сан Дієґа репрезентує Українсько-Американське Товариство головою якого є І. Данильчук. Товариство організує національні свята, культурні і мистецькі виставки, які відбуваються в Українській Хаті, Балбоа парк, Сан Дієго.

Я. С.

Українська Католицька Церква Матері Божої Неустаючої Помочі при 4014 Вінона вул. Сан Дієго, Каліфорнія.

АНТІН ПЕТРИК

(Посмертна Згадка)

Вечір 3-го травня 1968 року був трагічним для доброї та багатьом відомої родини Петриків, коли то батько, мати й наймолодший син повертали автомобілем із Едмонтону до Смокі Лейк, що знаходяться в провінції Алберта, Канада. Шляхом, яким повертали вони вночі домів, несподівано наїхало на них інше авто з чотирьома людьми та зударилось із їхнім так сильно, що в результаті того зудару вбито на місці трьох людей, а чотири залишилось у непритомному стані. На місці випадку був убитий їх син Володимир, який мав лише 11 років життя та двоє людей із авта, що наїхало на авто Петриків. Обоє Петрики були в непритомному стані і їх забрано до шпиталю в Едмонтоні, в якому Антін, не відзискав притомности, помер 6 травня, а мати Анна, після кількох операцій повільно видужує.

Св. пам. Антін Петрик заслужив собі в нас на те, щоб бодай коротко згадати про нього та його життєвий і тернистий шлях. Уродився він 11 травня 1920 року в селі Бліх, зборівського повіту. Добровільно зголосився до 1 Дивізії УНА та разом із нею брав участь у нерівних боях під Бродами. Всеціло вийшов із того бою та був прилучений до II Дивізії. В переході на Захід був ранений у сутичці з партизанськими загонами на Словаччині. Після всіх перипетій удалося йому виїхати з родиною до ЗСА в 1949 році. Гірні початки перебував у Шикаґо, а відтак перенісся до Палатайн і займався будівництвом. Як будівельний майстер, не тільки працював але також і завідував будовою нової української католицької церкви в Палатайні. З природи мав він організаційні здібності, а вже й тому був піонером організування молоді та Рідної Школи в Палатайн. Був піонером, а також і першим головою новозорганізованого 395 Відділу УНСоюзу ім. Митрополита А. Шептицького, який і відбув свої основні збори в просторій хаті Петриків. На постійний побут до Канади виїхали вони весною в 1967 році. Виїхали вони туди мабуть тому, що батько покійного Антона спочиває на канадійській землі, а також і живе там його мати з сестрою. По приїзді почав він будову 6 родинного апартаменту, в якому вже всі вони жили, хоч і вповні не був він ще викінчений лише тому, що покійний Антін належав до таких добряг, які всім помагають, а своє залишають на пізніше... Таким його знають і будуть довго пам'ятати в Шикаґо, Палатайн, а також і в Смокі Лейк Алберта.

Залишив покійний Анну у смуткові хвору на серце, свою рідну матір, покалічену й хвору добру дружину Анну, сина Василя, дочку Ірину, двох сестер, кузинів і шваґрів та побратимів Дивізії УНА, якої був членом до кінця свого короткого життя. Хай довго живе його світла та добра пам'ять серед нашого народу, з яким він жив, любив його та в юному віці боровся зі зброєю в руках за його краще завтра! Канадійська земля, яка прийняла його прах, хай буде йому легкою. ВІП.

Володимир Гірняк

Покликаючись на росіян і поляків, домагаються свого

Київ. — „Довголітні серійні книжкові видання на Україні, за прикладом росіян, потрібно анотувати в окремих бібліодовідниках", стверджує газета „Культура і Життя" з 17 травня у статті „Серія зобов'язує". У статті зазначено, що на Україні є „крайнє мало серійних видань для шкіл — тричотири" і їх школи не мають за що купити. У статті далі сказано: „Час вже перейняти чудовий досвід московських видавництв — розпочати видання дешевих книжечок української і світової літератури, зокрема сучасної поезії. Для дальшого розквіту культури українського народу вкрай необхідно розширити й видання книжкових серій академічного типу. Маємо й чудовий зразок, мало не еталон — російські видання пам'яток світової й вітчизняної літератури, пам'яток культури, мистецтва, науки. Шедеври української й світової літератури потрібно видати з широкими коментарями й передмовами, приблизно так, як видається в Польщі серія „Національна бібліотека". Немає в нас і серій: „Літературна спадщина", „Літературний архів", „Мемуари видатних людей України", „Українська філософська думка". Давно вже час організувати при видавництві „УРЕ" редакції словників усіх народів світу." Треба зазначити, що подібне домагання в газеті ніяк не означає його здійснення на практиці. Такі й інші домагання вже з'являлись десятки разів на сторінках совєтської преси — без конкретних наслідків.

Бінґемтон, Н. Й.

ВІЧЕ В ОБОРОНІ НЕСКОРЕНИХ ТА САЛЮТ ГЕНЕРАЛОВІ

Мала чисельно українська громада Бінґемтону після недавно успішно проведених імпрез: 25-ліття УПА, 50-ліття проголошення Самостійности Української Держави та Шевченківського Концерту спонтанно включилася в акцію „В обороні нескорених".

Заходами Управ Відділів ООЧСУ і УККА влаштовано 7-го квітня політичне віче, в програму якого включилася пластова і сумівська молодь з Святочним Апелем „Салют Генералові".

Після Панахиди за Командира УПА сл. п. Тараса Чупринку, - Шухевича, що була відправлена в українській католицькій церкві, зорганізована молодь з прапорами промаршувала до парохіяльної залі, де голова Відділу ООЧСУ Євген Курило відкрив політичне віче. Він підкреслив, що обидві молодіжні організації відзначили вже роковини смерти Гол. Командира УПА на окремих своїх програмових сходинах, але сьогодні вони включилися у програму віча, щоб апелювати до офіційних чинників, а зокрема до молоді у вільному світі в справі звільнення з каторги і забезпечення примітивної хоч би свободи синові Командира Юрієві Шухевичеві і всім українським політичним в'язням.

Доповідач з'ясував присутнім (коло 150 осіб), про жахливий терор, насильство і безправство московсько-большевицьких окупантів на Рідних Землях, про нищення української культури і духовости, насильну русифікацію, виселювання українського народу з Рідних Земель і насаджування там москвинів. Але на терор і насильство аванґард народу, українське молоде покоління відповідає окупантові рішучим спротивом духової революції, про що свідчать листи інтелектуалістів, поетів, письменників, мистців, літературних критиків, студентів, про що свідчить теж лист Юрія Шухевича. „Ми не сміємо — кінчав доповідач — мовчки і безчинно сидіти, ждучи, які будуть наслідки московського терору і рішучого спротиву синів і дочок України. Українська спільнота у вільному світі мусить піднести голос протесту проти перфідного наміру москвинів знищити українську націю, ми мусимо морально підтримати тих, що ступаючи слідами героїв, стали на захист самобутности України!"

Святочний наказ для молоді Пласту і СУМА відчитала ст. пл. М. Коропей, а впор. Вол. Курило прочитав „Звернення Воюючої України до молоді на еміґрації". Збірний речитатив поеми В. Щульги „Ти вічний є серед живих..." виконали пластунки: В. Сальків, І. Крайник, Г. Нагорняк і В. Хруник, та сумівці: Г. Курило, Х. Чебіняк, В. Курило, І. Еліяшевський та Ю. Еліяшевський. Доповідь про Юрія Шухевича, з читанням уривків його листа, провів В. Курило, а пл. Д. Нагорняк прочитав Звернення - Апель до молоді у вільному світі, який переслано до О.Н. і кількох державних установ.

На цьому закінчено Апель Молоді.

До президії політичного віча покликано Президію, в складі: Є. Курило — голова ООЧСУ, В. Іванонько — голова УККА, мґр. В. Гірний — секретар ООЧСК, інж. В. Галич — секретар УККА, проф. В. Феданків — кол. голова УККА і ООЧСУ, п-і Петращук — „Союз Українок", п-і Жизномирська — „Платприят" і полк. І. Мороз — Б.К. СУМА.

Проф. д-р Микола Чировський виступив з обширною доповіддю, в якій переводячи політичну аналізу і аргументуючи її фактами, перейшов від положення українського народу під московською окупацією, та від спротиву і духової революції українського народу, — до обов'язків супроти України і її народу — української еміґрації. Доповідач зупинився окремо над правним станом УССР, натаврував „Заяву" 35-ти викладачів амер. коледжів та університетів, і вказав на великий вплив Шевченка, що глибоко закорінився в духовість українського народу, а зокрема в духовість молодого покоління.

Після доповіді та дискусії, впор. Вол. Курило прочитав тексти телеграм, які схвалені політичним вічем, переслано держ. секретареві Раскові і амбасадорові Гольдберґові.

Відспіванням „Не пора..." закінчено віче.

Місцеві телевізійні та радієві стації передавали у своїх новинах відомости про політичне віче українців, а місц. щоденник „Сан-Бюлетін" помістив обширний репортаж.

Е. Я. К.

Український священик подарував 100,000 арґ. пезів на будову пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос Айресі

о. Дмитро Поперечний

Буенос Айрес. — Капелян української католицької громади в м. Кордобі Всч. о. Дм. Поперечний впродовж багатьох років складав свої скромні „фонди", щоб при особливій нагоді передати їх для доброї загальноукраїнської справи. Така нагода настала у зв'язку із задумом встановити пам'ятник Тарасові Шевченкові в столиці Арґентини. о. Дмитро Поперечний першим в Арґентині передав на фонд будови Пам'ятника 100,000 пезів. Комітет будови Пам'ятника, на чолі з д-ром Василем Іваницьким, відзначив о. Дмитра Поперечного званням першого Почесного Фундатора. На сторінках тижневика „Українське Слово" з Буенос Айресу, в числі 12, йому було винесено прилюдну подяку за видатну пожертву, особливо високу, якщо врахувати економічні обставини в тій країні. Збірка фондів на пам'ятник Кобзареві триває. В неї включаються також українці різних країн вільного світу.

Шикаґо, Ілл.

ВІДЗНАЧЕНО 50-ЛІТТЯ ГЕТЬМАНЩИНИ

Під патронатом місцевого відділу УККА Громадський Комітет влаштував 5 травня урочисту академію з приводу 50-річчя відновлення Гетьманської влади в Україні на чолі з Гетьманом Павлом Скоропадським.

Почалася академія українським і американським гимнами, що їх відограла духова оркестра Осередку СУМА ім. М. Павлушкова під дириґентурою М. Голіяна, яка ще потім виконала український марш. Привітання до присутніх виголосив голова Гром. Ком. Володимир Засадний, поздоровивши зокрема декана УПЦ в ЗСА кол. духовника Гетьмана Павла Протопресвітера о. Федора Білецького та протоєрея о. Бориса Шатківського, що заступав Архиєпископа УАПЦеркви Владику Геннадія. Він прочитав привітання з приводу ювілею від Верховного Керманича Гетьманського Руху Її Високости Ясновельможної Пані Гетьманівни Скоропадської-Кужім, що викликало гарячі оплески присутніх, та ще прочитав благословення прислане від Єпископа Укр. Кат. Церкви Кир Ярослава Ґабра, що вислухано з належною увагою.

Святочну промову виголосив інж. Антін Кущинський, на тему „Значення Гетьманщини 1918 року". Він вказав на важливе місце Гетьманського періоду в новітній історії відродження нашого державного життя років 1917-1921 та подав образ маєстатичної історичної постаті Гетьмана Павла Скоропадського, що був персоніфікатором того періоду. Пояснивши переконливо причини проголошення акту 29-го квітня про відновлення Гетьманської влади, прелеґент в стислій формі та з об'єктивним наведенням фактів і їх оцінки представив слухачам широке державне будівництво Гетьманського періоду, підкреслюючи його значення.

В кінці доповіді прелеґент показав, що навіть в змісті акту зречення Гетьмана Павла від влади та офіційного акту 14-го грудня 1918 року, яким Рада Гетьманських Міністрів передала владу Директорії УНР, відбився чітко глибоко-державницький світогляд Гетьманської влади. Гетьман Павло, „керуючись виключно добром України", він сказав у своєму зреченні, та його уряд не обривали ідеї державности України, а як державні мужі, з огляду на обставини, тільки відмовлялись від влади. Крім того, доповідач спростував неоправдані закиди неприхильників Гетьмансько-державної ідеї, що ще так недавно ними засипувано і високо-патріотичну постать Гетьмана і чинність Гетьманської влади. Доповідь вислухано з увагою, вона викликала признання і від багатьох інакше думаючих українських патріотів.

Після доповіді маленька Марічка Слободян, учениця Школи Українознавства Учительської Громади, прекрасно продеклямувала частину „Гайдамаків" Т. Шевченка, здивувавши всіх знаменитою своєю пам'яттю.

Мистецьку частину академії розпочав любимець шикаґівської публіки баритон д-р Іван Рудавський, при фортепіяновому супроводі проф. І. Білогруда. Він проспівав „Ой Дніпре" — муз. Лисенка і „Гетьмани". Сила його голосу, красота співу та щирість, з якою він виконував „Гетьмани, гетьмани!" захоплювала публіку.

Слідувало сольо оперної співачки з Ню Йорку Галини Андреадіс. Виконала вона три пісні: „Іванові" слова С. Чернецького, муз. М. Гайворонського, „Ой у полі" слова Я. Славутича, музика М. Фоменка і „Друзі вперед" слова Б. Пюрка, музика М. Фоменка. Супровід на фортепіяні вів проф. І. Білогруд, який творив мистецьке тло для обох солістів.

Чудовий мистецький спів Г. Андреадіс і вона сама своєю безприкладною скромністю чарували публіку. Вона мусіла додати ще одну пісню, щоб вікупитися від овацій.

Під кінець концерту виступив славний жіночий хор „Чайка" СУМА-ООЧСУ з півдня Шикаґо під орудою п-ні Мирослави Галів при фортепіяновому супроводі щирої прихильниці української музики й співу п-ні Лі Вілкін. „Чайка" виконала: „Ой сів пугач" — музика М. Лисенка, „Було літо" — ар. М. Леонтовича і „Гук, мати, гук" — муз. М. Лисенка. Цей хор вже давно завоював собі безконкуренційну славу далеко поза Шикаґо. В той вечір ці, убрані в сталевої барви сукні, хористки були особливо репрезентативні. Своїми прекрасними співами, заслужили собі на найкраще признання...

Гимн „Ще не вмерла Україна", могутньо підхоплений всією залею, увінчав закінчення цієї вельми вдалої імпрези...

Невгаваємі оплески всім виконавцям на протязі програми урочистости та китиці квітів піднесені виконавцям були замалими нагородами за їхні заслуги.

Імпрезу влаштував Громадський Комітет в складі багатьох осіб, репрезентантів 17 організацій. Найбільше напрацювався, голова Комітету В. Засадний, а йому допомагали члени ділового Комітету: пані Ф. Омелянович-Павленко, П. Зінченко, Й. Сарвадій, М. Ковша, І. Лобур, С. Новоппицький, С. Голяш, Б. Кашуба, Т. Шпікула, В. Нічай, А. Кущинський.

Т. Торський

НАГОРОДИЛИ ЗА ВІДВАГУ 7-РІЧНОГО ХЛОПЦЯ

Вінніпеґ. — Англомовні щоденники Вінніпеґу повідомили з 28 травня, що посадник міста Степан Дзюба на окремій церемонії в ратуші передав Диплом Заслуги 7-річному хлопчикові - українцеві Іванові Королеві. Нагороджений виявив незвичайну холоднокровність, врятувавши від вірної смерти під час гри 3-го березня свого товариша - хлопчика Дейвида Джеймсона, під яким провалився лід.

Бронкс, Н. Й.

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 82-ГО ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Річні загальні збори 82-го Відділу СУА відбулися дня 7 квітня ц. р. Збори відкрила молитвою голова Відділу п-ні Докія Лисько.

Вона підсумувала працю за звітний час. Зі звіту касирки п-ні Ірини Загаляк присутні довідалися, що приходів було 1 809.84 дол., розходів 1 330.48 дол.

Велику позицію в розходах займали пожертви на загально-громадські й харитативні цілі, на які Відділ жертвував понад 500 дол.

За звітом орган. реф. пані Іванни Клим Відділ нараховує 45 членів. Відбуто 10 ширших сходин і 9 засідань управи.

Культурні імпрези відбувалися або для членкинь і гостей, або в тісному колі на поширених сходинах Відділу. Культурно-освітня референтка п-ні Софія Раковська відчитала реферат „Участь жінок в Українській Національній Раді в 1918 р.", п-ні Докія Лисько „Спомини Зінаїди Мірної", п-ні Ольга Соневицька „Париж - Рим, враження з подорожі". Журналіст Орест Питляр доповідав про „Австралію". Відбулися сходини в честь жінок-героїнь та в пам'ять Наталени Королевої з участю п-ні Наталії Чапленко.

Для ширшого форуму був влаштований пані Софією Раковською мистецький вечір з участю керамістки п-ні Слави Геруляк-Туркевич та поета мистецтвознавця п. В. Лесича. 30-го грудня м. р. був літературно-мистецький вечір у 20-ти ліття смерти Катрі Гриневичевої, на якому уривки зі споминів про письменницю відчитав її син д-р Я. Гриневич.

Найважливішим досягненням виховної референтки п-ні Ірини Іванчишин було зорганізування Дитячого Гуртка Книголюбів. Гурток заклав власну бібліотеку, зорганізував змагання в читанні українських книжок та пожертвував на видавничий фонд ОПДЛ суму 7 дол. з власних фондів.

Пані Іванчишин влаштувала Свято Матері при помочі заступниці виховної референтки п-ні Ліди Вовчук. Виховна референтка брала участь у нарадах виховних референток Окружної Ради СУА — Ню Йорк та в виховній сесії СКВУ. Вона мала реферат про „Виховні завдання батьків і збереження молодого покоління".

Суспільна Опіка в складі пань Марії Васьків і Мирослави Савчак відвідувала хворих членкинь і їх родини, перевела збірку під церквою на Бронксі й ініціювала збірку в крамниці п. Пирського на потреби референту Суспільної Опіки. Включилась у збірку на ФКУ на Бронксі, яка дала суму 525 дол. Висилала пачки до Бразилії, Польщі, Мадярщини й на Україну, та українським воякам у В'єтнамі. Вислано 14 пачок. Вислано одну дитину на 3-тижневе перебування у літньому таборі СУМА. 29-го березня ц. р. вислано на руки ген. В. Вестморленда звуко-записну стрічку з великоднім привітом від українських матерів американським і союзним воякам у В'єтнамі для радіової передачі на Великдень за обома стилями.

Імпрезова референтка пані Леся Кіршак влаштувала два запусні вечори — 5-го березня 1967 р. і 25-го лютого 1968 р. Допомагала організаційній референтці влаштувати передріздвяний базар в дні 11-го грудня м. р.

За господарський реферат звітувала п-ні Софія Данилович. Влаштовано парохіяльне свячене в 1967 р. та просфору ц. р.

Пресова референтка пані Марія Барагура інформувала про життя й діяльність Відділу орган СУА „Наше Життя". Інформації до преси подавала вона, і з її ініціятиви робили це проф. Михайло Клецор до „Америки" й ред. Володимир Барагура до „Свободи".

Після вислухання звітів і після дискусії на внесення Контрольної Комісії збори одноголосно схвалили абсолюторію уступаючій управі.

Нову управу вибрано в складі: Олена Гентіш — голова, Надія Попель — містоголова, Олена Лиско — секретарка, Ірина Загаляк касирка, Ярослава Лісовець — заступниця, Іванна Клим — організаційна референтка, Софія Раковська — культурно освітня референтка, Наталія Клецор — заступниця, Леся Кіршак — виховна референтка, Оксана Миськів і Стефанія Гніздовська — заступниці, Ірина Іванчишин — імпрезова референтка, Софія Данилович — заступниця, Мирослава Савчак — суспільна опіка, Марія Васьків — заступниця, Ольга Гірна — господарська референтка, Юлія Криса, Анна Стасів і Леонтина Гошовська — заступниці, Марія Барагура — пресова референтка, Ліда Вовчук — заступниця.

До Контрольної Комісії увійшли: Докія Лиско — голова, Ольга Соневицька, Клявдія Чорнодольська — члени. Номінаційна Комісія: Докія Лиско, Леся Кіршак, Марія Барагура.

Новообрана голова п-ні Олена Гентіш подякувала присутнім за довір'я й просила про співпрацю.

Після зборів присутні провели деякий час на товариській гутірці при перекусці, влаштованій господарськими референтками.

Марія Барагура
пресова референтка

Нюарк, Н. Дж.

ХОР „ТРЕМБІТА" СПІВАЄ НА ФКУ

В неділю 26-го травня о год. 6-тій вечора в авдиторії Мавн Дернон Школи відбувся концерт хору „Трембіта", улаштований співочим Товариством „Трембіта", — дохід з якого призначений на Фонд Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті.

Перед означеним часом публіка наповняє залю. Деякі спішили з обов'язку, інші, щоб стрінути знайомих, інші як любителі музики, а ще інші — послухати, який поступ зробила „Трембіта".

І тут, як відкрилась заслона, ми побачили дійсно репрезентативний хор. Вийшов „староста" хору проф. М. Цяпка, з'ясовуючи ціль концерту, — представив дириґента хору Михайла Длябогу.

Як довідуємось, він сьогодні здав іспит в музичній консерваторії при Прінстонському університеті.

Своїми характерними стриманими жестами, Михайло Длябога панував над хором, який з відданням помітним у кожного з його членів, починаючи від наймолодших Стефи Король і Христі Окрепкої, і кінчаючи на найстаршому його членові (80-літньому) д-рові Утрискові — слідкували за інтенціями дириґента.

Точки програми складались з творів Шевченка і інших, в композиціях укр. мистців одна власної композиції дириґента Длябоги. По виконанні першої точки в нагороду дириґентові і хорові внесено на сцену кіш цвітів.

Ефективним був виступ солістки Анни Гавдяк і О. Гельбіка.

Велику заслугу в успіхах всіх точок програми мали акомпаніяторки, бо це ж вони стелили тло, по якому співалось. Це були Евгенія Вальц і Марія Павловська.

Незвичайно приємно вражав публіку і виступ танцюристів школи В. і Д. Салабунів, які виконали кілька укр. народних танців. Українські народні танці, як у інших народів, це одна з найстарших ділянок духової культури народу.

Виконавці народних танків були нагороджені бурею оплесків.

Перед останньою могутньою точкою „Єднаймося" до слів Івана Франка муз. К. Стеценка — виступив з коротким словом проф. Чировський, з'ясовуючи цілі і завдання Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті, на якій то цілі співав хор „Трембіта".

Довідуємось, що хор „Трембіта" збагатить свої ряди, в які задумують вступати нові члени, а старі повертати.

Дай Боже, щоб так і сталося, щоб наша дума, наша пісня, не вмирала, як казав Шевченко.

Молодого дириґента Михайла Длябога щиро вітаємо з його успіхом та бажаємо дальших успіхів.

Петро Мельник

Збірна СССР з футболу програла в Остраві, Неаполі й Римі

„Молодь України" з 11 червня, вболіваючи поразкою збірної СССР з футболу в закордонних змаганнях, писала: „Справа не лише в тому, що в цих зустрічах збірна СССР не забила жодного гола, а пропустила п'ять. Не соромно програти чемпіонам світу з рахунком 2 : 0. Але самий стиль її гри не залишив ніяких сумнівів у тому, що вся тривала підготовка виявилася безплідною." Звичайно, газета менше б „переживала" три поразки підряд своїх чемпіонів, коли б не робила із спорту — політики...

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЛІСНИКІВ НА ЕМІҐРАЦІЇ ОБУЛІД

сповіщає своїх Членів і все Українське Громадянство, що дня 15-го червня 1968 року відійшов у Вічність наш Товариш по Званню, Член нашого Товариства

інженер-лісник
РОМАН РОНДЯК

УСС і старшина Української Галицької Армії.
ПОХОРОН — в середу 19-го червня 1968 р. на цвинтар St. Lawrence в Ню Гейвен, Конн.
Нехай буде Йому легкою чужа земля.

Шановній Родині пересилаємо вислови щирого і глибокого співчуття.

УПРАВА ОБУЛІД-у

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. ЛЯРИСИ САМОТУЛКИ
складаємо 20.00 долярів на Катедру Українознавства у Гарвардському Університеті.

Інж. Іван і Люба ТУРЯНСЬКІ

Канцелярія д-ра ВАСИЛЯ САЛЯКА буде закрита на час вакацій від 1-го до 21-го липня 1968 р.

Замість повідомлень про вінчання нашої доньки
ЖДАНИ МАРІЇ
з
АСКОЛЬДОМ ІГОРЕМ СКАЛЬСЬКИМ,
яке відбулося дня 15 червня 1968 року в церкві св. о. Миколая у Філядельфії, складаємо 100.00 долярів на будову церкви св. Софії в Римі і 100.00 долярів на фонд Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті.

ІРИНА й РОМАН КРАВЦЕВИ

„SOS!"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ньку жінку, яка маячила з делірієм. Донька старушки впала Марті на груди, плачучи: „Це моя мати. Їй уже вісімдесят років і лікар не дає багато надії, що вона проживе. Їй вісімдесят років, але для мене вона завжди молода. Я не хочу, щоб вона вмирала, чуєте, не хочу! Прошу вас, прошу молиться за неї"!

Незнайома ридала на Мартиних грудях. Марта чула вогкість сліз на своїй шиї. Їй самій стали сльози в очах, але вона заспокоююче шепотіла: „Я буду молитися, вірте, що буду. Вірте, що ваша мати видужає".

І враз Марту охопило якесь незнане досі почуття. По всіх тих годинах нелюдського жаху й тривоги, стала ясною, дуже ясною одна-єдина думка, що у житті існують тільки дві найбільші цінності: життя дорогих людей і власне життя. І що ніякий клич не може бути сильнішим від того, який приходить у рішальній хвилині — хвилині смертельної загрози. Відвічний клич — хочу жити! СОС!

Марті таки всміхнулася доля. Її чоловік залишився між живими. Малий хлопчик, що кликав мами — видужав. А старенька жінка, донька якої плакала на Мартиних грудях, ще жила, коли Марта забирала свого чоловіка додому....

ПОДЯКА

З волі Всевишнього дня 22 травня 1968 р. відійшов від нас у Вічність на 91-му році життя наш Найдорожчий Тато, Дідусьо і Прадідусьо

бл. п. о. ДМИТРО МИГОЦЬКИЙ

Цією дорогою складаємо найсердечнішу подяку перше всього Високопреосвященнішому Владиці Їх Ексцеленції Кир Йосифові Шмондюкові, які зволили потрудитися і прибути в товаристві о. Генер. Вікарія Е. Манастирського зі Стемфорду, щоби взяти ласкаву участь в Заупокійній Службі Божій та похоронних відправах за душу нашого покійного Тата.

Щира подяка належиться від нас Всеч. ОО. Василіянам з церкви св. Юра в Ню Йорку за це, що за цілий час побуту нашого Покійного в Ню Йорку дозволяли Йому в Своїй церкві приносити Господеві Безкровну Жертву та відносилися до Нього щиро і сердечно як до старшого віком співслужителя, в часі недуги нашого Тата відвідували Його щоденно в шпиталі, а на вістку про Його смерть повідомили від Себе доокoличних Всечесніших Отців про це, занялися зорганізуванням всіх похоронних Богослужень і відправ, священичого похорону і Заупокійної Служби Божої і самі взяли масову участь в тих відправах та відпровадили тлінні останки Покійного на місце вічного спочинку.

Щиро дякуємо крім того всім іншим особам, а між ними бувшому товаришеві зі шкільної лавки і з теологічних студій о. Я. Кекішеві та о. В. Рабієві за це, що дуже часто відвідували нашого Покійного Тата в часі Його тяжкої недуги, в шпиталі та інформувалися в членів нашої родини про стан Його здоров'я в тому часі. Окрема подяка належиться від нас односельчанинові Покійного о. Христофорові Войтині, який кожного дня бував у Покійного в шпиталі, щоби бодай здалека глянути на Недужого, якщо не можна було сказати кілька слів до Нього зі взгляду на стан здоров'я нашого Тата.

Дякуємо сердечно Високопреподобним і Всечеснішим ОО. Василіянам, а саме о. ігум. д-рові Ю. Катрієві, о. ігум. П. Кузмякові, о. парох. І. Ричкунові, о. проф. Дирді, о. д-рові В. Коваликові, о. д-рові М. Соловієві, о. С. Федищакові, о. Х. Войтині, та Високопреродобним і Всечеснішим Отцям, а саме о. монс. К. Приймі, пароxові церкви св. Миколая в Брукліні, о. совіт. Вояковському, пароxові церкви св. Духа в Брукліні, о. декан. П. Федорчукові, о. Я. Кекішеві, о. М. Кулиничеві, о. Мацелюхові, парох. церкви св. Тройці в Статен Айланд, о. В. Рабієві і о. Л. Мудрому, пароxові церкви в Озон Парку за ласкаву участь чи то у відправі Парастасу, дня 23-го травня 1968, чи у відправі Панахиди чи у відправі священичого похорону дня 24-го травня, чи у відправі Заупокійної Служби Божої і у Заупокійнім Богослуженні, чи у відпровадженні тлінних останків на місце вічного спочинку або за участь в поминках по Покійнім дня 25-го травня.

Окрема сердечна подяка належиться від нас о. совіт. Н. Вояковському за дуже сердечні і зворушливі слова прощання над домовиною Покійного в церкві під час Служби Божої до тої міри, що ті слова прощання витиснули сльози на очах у присутніх в церкві.

Дякуємо сердечно п. мецен. Б. Бородайкові, п. інж. М. Ліщинському та п. мецен. Р. Гуглевичеві за сердечні слова прощання над могилою Покійного, та о. Я. Кекішеві, п. М. Клецорові і п. Качунові, які поділилися споминами та згадали теплим словом Покійного під час поминок в Народнім Домі в Ню Йорку.

Всім тим, що виразили нам вирази співчуття усно, письменно чи телеграфічно або телефонічно, що взяли участь в Парастасі, чи в Панахиді, чи в священичім похороні або в Заупокійній Службі Божій, що відпровадили Тлінні Останки на місце вічного спочинку, що взяли участь в поминках, що зложили пожертви на числені Служби Божі або замість квітів на свіжу могилу Покійного, зложили жертви на будову храму св. Софії в Римі — наша сердечна подяка.

Рівнож щиро дякуємо п. проф. Хоминові і Членам хору церкви св. Юра в Ню Йорку та пп. Гноєві і Драбикові за відспівання Заупокійної Служби Божої і похоронного Богослуження на цвинтарі.

Хай Всевишній винагородить сторицею всім, що віддали останню прислугу Покійному.

Похоронному заведенню Петра Яреми дякуємо за взірцеве переведення похорону.

НЕОНІЛЯ ТЕРШАКОВЕЦЬ — донька, з мужем ІВАНОМ
ЗЕНОВІЯ БАРАН — донька, з мужем д-ром ОСТАПОМ і сином АНДРІЙКОМ
ЛІДІЯ ЯКИМІВ — донька, з мужем д-ром АДАМОМ і з донею КСЕНЕЮ
Д-р МАРКІЯН — син, з дружиною ЯНКОЮ і з донями ТАНЕЮ і ГАНУСЕЮ
ЛЮБА ЧОРНІЙ — внучка, з мужем інж. ЕВГЕНОМ і синами КОРНИЛКОМ і ДЕНИСОМ
ВАСИЛЬ ТЕРШАКОВЕЦЬ — внук, з дружиною МАРІЙКОЮ
Д-р ОСТАП ТЕРШАКОВЕЦЬ — внук, з дружиною ВІРОЮ
КУКА ГОЙДИШ — внучка, з мужем д-ром ВОЛОДИМИРОМ

В суботу, 22-го червня 1968 р.
Концерт Учнів-Студентів
Проф. ЗОЇ МАРКОВИЧ
в залі
УКРАЇНСЬКОГО ГОРОЖАНСЬКОГО КЛЮБУ
при 847 Н. Френклін вул., Філядельфія, Па.

В програмі: Бах, Гайдн, Моцарт, Шуман, Шуберт, Гріґ, Чайковський, Брамс, Прокоф'єв, Шопен, Ліст, Кабалевський, Косенко, Барвінський, Лисенко та інші.

Участь беруть: З. Матковська, Л. Даманська, М. Німилович, Т. Німилович, З. Дувенко, Л. Пришляк, О. Кондрат, В. Криволап, М. Кузьма, Л. Корсун, Е. Райбріч, Ю. Іваськів, В. Літвінчук, Я. Скіра, Т. Петришин, Олег Кондрат, С. Мельник, М. Мадай, Х. Кушнір, Ю. Пенцак, Л. Райбріч, Я. Байсарович, А. Корсун, Л. Діда, Ларіса Корсун, П. Райбріч, О. Суржко, Л. Граур, М. Наконечний, Х. Остопович, В. Лупань, Л. Мельник, З. Граур.

Початок точно о год. 5:30 по пол.
ВСТУП ВІЛЬНИЙ.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Монтреалі, Канада
повідомляє, що
в середу, дня 26-го червня 1968 року
о год. 7:30 веч.
в ДОМІ МОЛОДІ — 120 Дулют Схід
— відбудуться —
ПІВРІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ

НА ПОРЯДКУ ДНЯ:
Звітування управ Окружного Комітету і Відділів.
Плянування і розгорнення організаційної акції.
Підготовка відзначення 75-ліття найстаршого українського щоденника у вільному світі „СВОБОДИ".
Біжучі справи.

До участи в Зборах проситься Членів Управ Окружного Комітету Відділів, конвенційних Делеґатів і активних Членів УНСоюзу.

ЗА УПРАВУ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ:
Д. Попадинець, голова — П. Дубас, орг. реф. — В. Гомонко, секретар

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА
сл. п.
проф. АТАНАСІЯ МИДЛЯКА
буде відправлена
ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА
в неділю, дня 23-го червня 1968 року
о год. 10-ій рано
в ЦЕРКВІ СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ
Просимо всіх Знайомих і Близьких на Поминальне Богослуження

МАРТА МИДЛЯК — дружина з Родиною

УВАГА! Українське Громадянство Метрополії Філядельфії та місцевостей Честера, Кліфтон Гайтс і Вілмінґтону! **УВАГА!**

У ЗВ'ЯЗКУ З ЗАПЛЯНОВАНИМ
„ВЕЛИЧАВИМ ЮВІЛЕЙНИМ ДНЕМ СВОБОДИ"
В НЕДІЛЮ
23-го червня 1968 року на оселі ім. Олега Ольжича в Лігайтоні
ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ УНСОЮЗУ ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКОЇ ОКРУГИ
отсим повідомляє, що
ВЖЕ Є ЗАМОВЛЕНІ АВТОБУСИ
для тих громадян, які не мають власних автомобілів а бажають взяти участь в святі.

Автобуси від'їдуть рано о год. 9-ій з-під „Тризуба" при 4930 Н. Брод вулиці, а повернуть 7-ма вечером. Оплата за автобус в обидві сторони від особи виносить 3:50 дол. Зголошення враз з оплатою приймається в канцелярії ЗУАДК кожного дня від год. 9 рано до 4:30 по пол., а в п'ятниці до 8 веч. — Тел. ЗУАДК — GL 5-3774.

Околиці Честер, Вілмінґтон і Кліфтон Гайтс проситься голоситись до секретарів: в Честері — Василя Новака, тел. TR 2-7271 і Ярослава Щербака, тел. 494-9529.

Оплата за автобус в Честері виносить 4.00 доляри від особи.

За Окружний Комітет Філядельфійської Округи:
Степан Гаврищ, голова — Іван Данківський, касир — Петро Тарнавський, секретар

Ярослав і Катерина Росола
ВЛАСНИКИ ОСЕЛІ
МАРТА
(Martha's Inn)
в Кергонксоні, Н. Й.
ВІТАЮТЬ
СТРИЙСЬКИЙ З'ЇЗД
І ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО З ДНЕМ 21-го ЧЕРВНЯ ОСЕЛЯ НАША БУДЕ ВІДКРИТА НА ЦЬОГОРІЧНИЙ СЕЗОН.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Стейту Коннектикат
повідомляє, що
в неділю, 30-го червня 1968 року
о год. 4:00 по полудні
в ЦЕРКОВНІЙ ЗАЛІ
при 567 Джордж Ст. в Ню Гейвені, Конн.
— відбудуться —
РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ

участь у яких повинні взяти всі члени Окружної Управи та Контрольної Комісії, відділові урядовці, конвенційні делеґати та представники наступних Відділів:

Ансонія 67	Ню Бритен 254
Бриджпорт 59	Ню Гейвен 54, 370 і 414
Брістоль 390	Савтпорт 84
Дербі 23	Стемфорд 350
Ґлестонбері 138	Віллиментик 387
Гартфорд 12 і 277	

У Зборах візьме участь
Ярослав ПАДОХ, головний секретар УНСоюзу

В ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:
1. Звіти Окружної Управи, Контрольної Комісії та поодиноких Відділів.
2. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії.
3. Ювілейна кампанія та завдання Округи і Відділів на 1968 рік — доповідь головного секретаря **Я. ПАДОХА**.
4. Дискусія над доповіддю і ухвали.
5. Відзначення заслужених союзових діячів.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:
Іван Телюк, голова — Д-р К. Матвієнко, секретар

Неділя, 23-го червня 1968 року
Українське Село
Бавнд Брук, Ню Джерзі
Грає оркестра „ДНІПРО" О. СТРОЦЬКОГО

ОСЕРЕДОК СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ ІМ. ГЕН.-ХОР. ТАРАСА ЧУПРИНКИ в НЮ ЙОРКУ
— влаштовує —
ФЕСТИН - ПІКНІК

В ПРОГРАМІ:
- ТАНЦЮВАЛЬНИЙ ГУРТОК ЮНАЦТВА СУМА
- КОПАНИЙ М'ЯЧ
- ВІДБИВАНКОВИЙ ТУРНІР ЮНАЦТВА і ДРУЖИННИКІВ СУМА
- та ІНШІ РОЗВАГОВІ НЕСПОДІВАНКИ

Доїзд з Ню Йорку автобусами: Домівка О. СУМА при 315 Схід 10-та вул., від год. 9-10-ої перед полуднем, від церкви св. Юрія в год. 12-ій вполудне. На автобуси просимо реєструватися в Домівці Осередку СУМА у вечірніх годинах.
До участи у Фестині-Пікніку, запрошуємо все Громадянство м. Ню Йорку і околиці.

Геметед, Н. Й.

ВІДЗНАЧЕННЯ РОТЕРДАМСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

Відзначення 30-літньої Річниці трагічної смерти сл. п. Полковника Євгена Коновальця відбулося в нас заходами місцевого Відділу Організації Державного Відродження України. 26 травня в місцевих українських церквах відслужено за його душу заупокійні Служби Божі, а о год. 12-ій Торжественну Панахиду в українській православній церкві св. Михайла.

Під час Панахиди співав церковний хор під проводом диригента Ю. Гураля. Парох тієї церкви о. Нестор Столярчук виголосив зворушливу проповідь про велич жертви крови.

В год. 5-ій по пол. в церковній залі тієї ж парохії відбувся Святковий Жалібний Вечір, присвячений постаті сл. п. Полковника. Вечір мав характер панелю і був на високому рівні.

Зачався словом голови місцевого Відділу ОДВУ п. Андроніка Колистянського на тему: „Коновалець — як людина". Опісля слідувало мистецьке читання поеми Олеся „Терновий вінок", читала п. Ганя Пишимуха. Теж п. М. Курчак доповідав на тему: „Коновалець — як політик і революціонер".

Маестро І. Кучмак поділився з приявними своїми спогадами про дві свої зустрічі з полковником Євгеном, перший спогад УССтрільця з полковником в часі Визвольних Змагань, і другий в Ню Йорку під час поїздки Євгена Коновальця по Америці. Маестро — як живий свідок, подав цікаву характеристику Полковника.

Молода студентка Л. Волянська гарним голосом та з чуттям відспівала при акомпаніяменті бандури дві пісні, а п. М. Костишин, наш піонер-поет продеклямував, з патосом, дві зложені ним поезії — присвячені трагічній події в Роттердамі

Вкінці п. Г. Пишимуха, від місцевого Відділу УККА — коротким словом та відчитанням Звернення Централі УККА з нагоди цих Сумних Роковин — закінчив програму.

Вечір закінчено відспіванням „Не пора".

М. Курчак

Гартфорд, Конн.

ПЛЕКАЙМО НАШІ ТРАДИЦІЇ

Учасники курсу писання писанок. Зліва: А. Богданів, Л Старанчак, О. Дутка, Н. Куртяк, Л. Коваль, Л. Дутка С. Дутка, Х. Дутка, О. Дутка, Ю. Нестерук, Я. Шегда та учитель курсів пан Куртяк.

Хоч силою обставин опинились ми далеко поза межами рідної Батьківщини, всеж таки стараємось вщіплювати у серця нашої дітвори любов до всього рідного, до звичаїв і традицій нашого народу і його мистецтва.

Тому то Відділ Об'єднання Жінок ОЧСУ в Гартфорді влаштував в березні 1968 р. курси писання писанок для місцевої сумівської молоді, запрошуючи на учителя п. Куртяка, котрий не тільки чудово пише писанки, але також і прекрасно різьбить.

Завдяки пана Куртяка 12 дітей дійшли до прекрасних вислідів.

На Шуткову неділю Об'єднання Жінок ОЧСУ влаштувало конкурс на найкращу писанку запрошуючи до конкурсової комісії управителя Укр. парох. школи пана Р. Романишина, поетесу пані В. Хімчак, голову місц. відділу ТУСМ панну Н. Кравець, голову СУМА пана П. Шагая і булавного пана Т. Мельника.

Конкурс відбувся у домівці СУМА. На мистецько прибраному столі пишались писанки — праця молодих курсантів — Сумівців. Крім писанок на столі були і чудові різьби пана Куртяка.

Комісія розділила дітей віком на три групи. Конкурс відкрила голова ОЖОЧСУ пані Марія Нестерук і передала слово пані Ользі Хімчак, котра розказала про значення української писанки і крашанки. Управитель школи пан. Р. Романишин проголосив рішення комісії, роздаючи книжки в нагороду за найкращу писанку: Анні Богданів, Юлії Нестерук і Олі Дутці.

Директор Р. Романишин похвалив працю дітей і заохотив їх до продовжування одної із великодніх традицій мистецтва писання писанок, нашого народу.

Пані М. Нестерук подякувала всім за участь в конкурсі. По зробленню пам'яткових знимок, писанки розпродано гостям, а гроші за них зложено в дарі на строї для танцювальної групи при місц. Осередку СУМА, на руки її керівника панни Наді Кравець.

Довго ще сиділи члени ОЖОЧСУ та гуторили про гарні успіхи нашої сумівської молоді, горді зі свого Осередку.

Олена Куцман

ІВАН СЕЛЬСЬКИЙ

(На свіжу могилу піонера-патріота)

Українська Гемпстедська Громада потерпіла в останньому часі велику втрату.

20 квітня відійшов у Вічність довголітній голова Відділу УККА повіту Нессо бл. п. Іван Сельський, на 77-му році життя.

Неструджений і жертвенний, а притому тихий і скромний громадський активіст, один з наших піонерів, який від зарання свого поселення в цій країні багато часу й сил віддавав українській Громаді. Він беззастережний прихильник правопорядку в українському політичному й громадському житті, щирий патріот, готовий кожної хвилі, не зважаючи на свій вік в останіх часах, поставити себе до розпорядимости потребам української Громади.

Доказом признання за його працю в громадському житті і оцінки громадянством його заслуг була багатолюдна Панахида, якою Громада попрощала свого провідного співгромадянина. Велика заля похоронного заведення в Гемпстеді ледви вміщала парохіян православної церкви св. Михайла, представників зорганізованого громадянства та приятелів, друзів і знайомих з цілої околиці, які прийшли його попрощати у вічний шлях.

Після Панахиди, що її відправив парох св. Михайла, до якої покійний належав, о. Нестор Столярчук виголосив зворушливе слово, прощаючи його від Парохії, а Микола Курчак прощав покійного від УККА й української Громади.

Прапор УККА, що стояв в головах Покійника, пригадував кожньому його віддану працю для добра широкої української Громади та того ж Відділу, який наділив покійного найвищою почестю, вибираючи його кілька літ тому на свого дожиттєвого почесного голову.

У вівторок 23-го квітня родина, найближчі приятелі і парохіяни відпровадили його на вічний спочинок на український цвинтар у Бавнд Бруку.

Замість квітів на свіжу могилу Відділ УККА зложив на Фонд Катедри Українознавства 20 дол. Через цей Відділ деякі громадяни зложили теж свій даток на тую ж ціль а саме по 5 дол.: В. і Ю. Захарій, М. і О. Куртяки, Г. і Кат. Липинські.

Пані Надія Сельська вдова по Покійникові, зложила з нагоди Поминок в сороковий день, датки: На Фонд УККА дол.50, на УВАН $50, — на Українську Нац. Раду дол. 50. Інші складали жертви на Пам'ятник - Церкву в Банд Бруку та на Фонд Національної Ради, великим прихильником якої Покійний був ціле своє життя.

Хай пам'ять про нього живе між нами вічно!

М. Курчак

К. ШОНК-РУСИЧ ЗНОВУ ОДЕРЖАВ ПЕРШУ НАГОРОДУ НА ВИСТАВЦІ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Український мистець Константин Шонк-Русич, який спеціялізувався в малопоширеній ділянці кольорової емалії на міді, одержав знову першу нагороду на Весняній Виставці, що тривала до кінця тижня в районі Вашингтон Скверу. У Виставці брали участь близько 900 малярів, графіків, скульпторів, вітражистів та ін. з Америки й Канади. К. Шонк-Русич здобув першу нагороду у відділі прикладного мистецтва за кольорове зображення - емалію „Птах тукан".

ГЕНЕРАЛЬНЕ КОНСУЛЬСТВО „НІМЕЦЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ" В КИЄВІ

З нагоди „4-ї річниці підписання договору про дружбу між СССР і НДР", у Києві дав прийняття генеральний консул Східньої Німеччини Гансйохен Фоґль. „Радянська Україна" з 13 червня повідомляла, що він „розповів про бурхливий розвиток соціялізму" ... На прийнятті був перший заступник голови так зв. „ради міністрів УССР" В. Семичастний та ін.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 22-го ЧЕРВНЯ 1968 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 117-ий Відд. о год. 6:30 пс пол. в Домі Укр. Ветеранів, 33 E. 7th St. Проситься чл. прибути і вирівняти свої довги. — Анна Васараб, секр.

НЕДІЛЯ, 23-го ЧЕРВНЯ 1968 р.

ВЕСТ ІСТОН, Па. Піврічні збори Т-ва Б. Хмельницького — 137 Відд. о год. 1-ій по пол. в Амер. Укр. Горожан. Клюбі. Проситься чл. прибути на ці збори. На порядку — звіти Управи і Контр. Комісії і інші важні справи. На зборах можна відібрати дивідендові чеки за 1967 р. — Г. Прашник, преде., М. Колодруб, кас., С. Колодруб, секретар.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

СТЕФАН БЕДНАРЧУК, член Відділу 277 УНС в Гартфорді, Конн., помер 2 травня 1968 р. Покійний був активним членом УНДому і інших місцевих товариств. Як голова Т-ва Самопоміч багато праці присвятив збірці одежі і грошей для висилки нашим потребуючим інвалідам і вдовам в Польщі і Югославії. Причинився рівнож до організації бібліотеки при Т-ві Самопоміч. Покійний залишив дочку Зеновію і 3 внуків на Рідних Землях. Похорон відбувся 4 травня 1968 р. з церкви св. Михаїла на український цвинтар в Гластенбері при участи приятелів і членів Т-ва.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

СТРІЛЕЦЬ МИКОЛА, довголітній і заслужений член Т-ва Укр. Нар. Дім — 316 Відд. УНС в Рочестері, Н. Й., помер 25 травня 1968 р. Покійний був відданий справі і активний член - піонер. До Т-ва вступив 1913 р. та був: головою, касиром, секретарем, господарем, контролером, делеґатом на конвенцію УНС. Вложив багато праці при будові УНДому. Дуже багато вложив праці при перебудові домівки. Нар. 1893 р. в с. Путятинцях, Рогатинський пов. До ЗСА прибув 1911 р. молодим хлопцем. Полишив у смутку дружину Катерину, 3 доньки. Похорон відбувся 28 травня 1968 р. при участі родини, приятелів і членів Т-ва.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Гаврилюк, секр.

АНДРЕЙ КАРОЛИЩИН, довголітній член Т-ва Зап. Січ — 206 Відд. УНС в Вунсокет, Р. Ай., помер 30 квітня 1968 р. Покійний народився 1886 р. в с. Борки, пов. Скалат, Зах. Україна. Належав до Т-ва 50 років, був взірцевим членом та братом при Укр. Правосл. Церкві 25 років. Полишив у смутку дружину Павліну і двох синів: Дмитра і Івана, доньку Ольгу зам. С. Пробоpівський і 4 внуків. Похорон відбувся 3 травня 1968 року з пох. заведення до Укр. Правосл. Церкви при участи родини, знайомих і членів Т-ва при співі чоловічого хору Бандура. Похований на парохіяльному цвинтарі в Блекстон, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Д. Гардій, секр.

ГРИГОРІЙ (ГЕРИ) ПЛЕКАН, довголітній член 355 Відд. УНС в Ст. Йосиф, Міз., помер 28 березня 1968 р., по довгій недузі на 79-му р. життя. Покійний нар. 2-го грудня 1889 р. в с. Молошковичі, пов. Яворів, Зах. Україна. До Америки приїхав 1913 р. Покійний залишив у смутку дружину, сина, 4 дочки, 27 внуків і 8 правнуків та брата на Україні. Похорон відбувся 30 березня 1968 р. з похоронного заведення до Укр. Грек.-Кат. Церкви, а відтак на цвинтар Мт. Олівер при участи родини, приятелів та членів Відділу. За життя був добрим членом та великим українським патріотом.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар Відділу

ІВАН МИЛИМУК, довголітній член та основник Т-ва ім. Б. Хмельницького — 137 Відд. УНС в Істон, Па., помер 22 березня 1968 р. Покійний народився 4 квітня 1890 р. в с. Девятники, пов. Бібрка, Зах. Україна. До Америки прибув 1911 р., а 1913 р. був основником 137-го Відд. та постійним членом впродовж 55 р. і займав різні пости в ньому. Покійний був тихої вдачі та жертвенний на народні цілі. Любив свою церкву і був її фундатором. Залишив у смутку дочку Стелу, зятя і 3 внуків. Похорон відбувся 26 березня 1968 р. при участи родини, зайомих і членів Відділу до укр. кат. церкви св. Духа а відтак на Парафіяльний цвинтар.

Вічна Йому Пам'ять!

Ст. Колодруб, секр.

ТЕОДОР МИХАЙЛЕЧКА, довголітній член 268 Відділу УНС ім. Д. Вітовського в Франкфорді - Філядельфія, помер 6 квітня 1968 р. на 65 р. Покійний нар. в с. Дібщу, пов. Бережани, Зах. Україна. Залишив у смутку матір Анастазію, брата Миколу, сестри: Марію Муцовську та Агафію Бютенас, в Україні брата Івана та сестру Параньку Свка. Похорон відбувся 10 квітня 1968 року з пох. заведення до церкви св. свщ. Йосафата, а звідси на цвинтар св. Марії в Факс Чейс.

Вічна Йому Пам'ять!

Ю. Барилка, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6017. Пляни мавполюда!

— Ось так! Тепер ваші собаки безпечні, і ми готові кинутися до засідки ...

Вітер віяв в такому напрямку, що кіт дістане запах з онтого боку табору ... А тоді аж до цього місця!